

Letnik LV

Marec 1938

Štev. 3

Vsebina 3. štev.: Kelihi z božjo krvjo 65. — V boj zoper brezboštvo! Vstopi v Kristusovo četo! 66. — Življenje kapucinskega brata Jurija 68. — Razgled po svetu 70. — Sestanek voditeljev tretjega reda 72. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 74. — Kako sem se rešil rdečega pekla 77. — Pilatova vlada 79. — Zveza večjih sestic sv. Klare 82. — Dnevnik kitajske misijonarke 84. — Obisk francoskega poslanika 88. — Slovenski pregovori o cerkvi 88. — Pax et bonum! — Mir in vse dobro! 89. — In naj molijo za mrtve... 93. — Kako mislijo naročniki o »Cvetju«? 93. — Slovenski pregovori o Rimu 94. — Novi naročniki »Cvetja« 94. — Nove knjige 95. — Prošnje — zahvale 96.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1938

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; za Avstrijo 3 šil.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno.

Izdajatelj: Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Angelik Tominec, O. F. M., prov. prokurator. — Urednik: P. Odilo Hajšek, O. F. M.

Uredništvo in Upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. Stevilka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495; za Italijo: 11/6580; za Avstrijo: A-156.946. Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Ceč).

Rimsko serafinski koledar za leto 1938

M a r e c

1 T		S. Albin, šk.	17 Č		S. Patricij, šk.
2 S		Pepelnica.	18 P		B. Salvator, sp. 1. r.
3 Č	Čm.	S. Kunigunda, ces.	19 S	VO.PO.	S. Jožef.
4 P	VO.PO.	Spomin sv. Križ. pota.	20 N		3. postna.
5 S	PO.	S. Janez Jožef, sp. 1. r.	21 P		S. Benedikt, sp.
6 N	PO.	1. postna.	22 T	PO.	S. Benvenut, šk. 1. r.
7 P		S. Tomaž Akv., c. uč.	23 S	Čm.	S. Pelagija, muč.
8 T		S. Janez od Boga, sp.	24 Č		S. Gabriel, nadangel.
9 S	PO.	Kvatre, S. Katarina, dev. 2. r.	25 P	VO.PO.	Oznaujenje M. D.
10 Č	Čm.	40 mučencev.	26 S	PO.	B. Didak, sp. 1. r.
11 P		Kvatre, b. Janez in tov., sp. 1. r.	27 N		4. postna.
12 S		Kvatre, s. Gregor, pap.	28 P	PO.	S. Janez Kap., sp. 1. r.
13 N		2. postna.	29 T	Čm.	B. Ivana, vd. 3. r.
14 P	Čm.	S. Matilda, dev.	30 S	PO.	S. Peter Reg., sp. 1. r.
15 T		S. Klemen Hof., sp.	31 Č		S. Benjamin, muč.
16 S		S. Hilarij, muč.			

Razlaga kratic:

VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge najugodneje

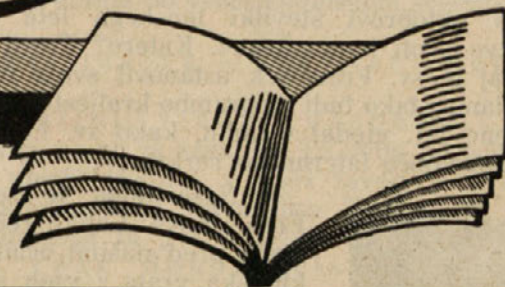
★

Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po **4%**, proti odpovedi **5%**

CVETJE

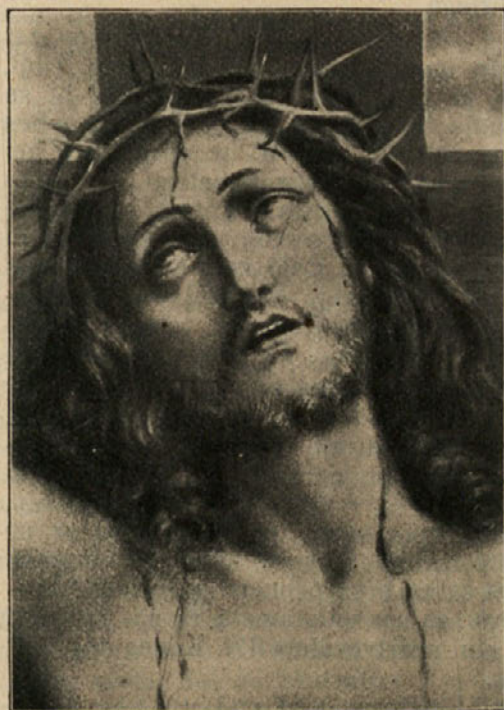
Letnik LV.
Ljubljana

1938 - III.
Marec

P. KRIZOSTOM:

Kelihi z božjo krovo

Nedolžni Jezus, kaj si zlega storil,
da te prevzetni človek je umoril?

*Angeli z nebes so odhiteli,
kelihe s seboj so vzeli
za Kristusovo rešnjo kri...*

*Ko so na Golgoto dospeli,
prebridko vsi so zaihteli:
Gospod na križ razpet visi.*

*Tiho so se razvrstili,
pod križ strahotni so stopili
in kelihe so dvignili...*

*Za nas so angeli skrbeli,
za nas so rešnjo kri oteli,
da Jezus zdaj nas ž njo poji.*

*O duša, stopi sem skesano
in Jezusa poslušaj zbrano,
ki s križa tiho govori:*

*»Angelom napolnil zate
svete kelihe sem zlate,
prelil sem zate svojo kri.*

*Sem na križ povzpni se gori
in zaupno mi govori,
o vsem, kar dušo ti teži...»*

*Gospod je angelom napolnil čaše,
s krovo opral je duše naše,
v srce pa vлил nam je moči.*

V boj zoper brezboštvo! Vstopi v Kristusovo četo!

»Cvetje« je v oktobrovi številki lanskega leta prineslo članek »Patentirano sredstvo proti komunizmu«. Katero? Tretji red!

Po pravici! Saj je sv. Frančišek ustanovil svoje redove, kakor za lastno posvečenje članov, tako tudi v obrambo kraljestva božjega na zemlji. Saj je papež Inocenc III. gledal v duhu, kako sv. Frančišek s svojimi rameni podpira razpadajočo lateransko cerkev.

Kristus kralj

Naša doba je še strašnejša od Frančiškove. Lahko rečemo, da se hiša božja pred našimi očmi podira. Saj peklerska vrata z vseh strani z vso silo butajo vanjo in naskakujejo nanjo. Kdo jo bo branil in podpiral? Kdo, če ne Frančiškov red? Tretjeredniki hočejo in morajo biti izvoljena četa božja, vneta za vse dobro, pripravljena vse moči zastaviti za obrambo kraljestva božjega.

Že davno slišite, kako grozne načrte imajo brezbožniki. Kar svet stoji, še ni bilo tega kakor zdaj, da bi se ljudje zarotili, da hočejo Boga iz nebes strmoglaviti, uničiti in vero vanj po vsem svetu do korenin zatreti. In koliko je teh peklerskih zarotnikov! Visoke milijone, razstresenih po vseh delih in deželah sveta. Celó med divjaškimi narodi širijo svoje hudodelstvo, jih šuntajo zoper misijonarje, ovirajo in podirajo njih delo. Pa kako neugnano in

neutrudljivo, s kakim ognjem in požrtvovalnostjo delajo za svoje peklerske nakane! Milijarde denarja darujejo in potrosijo za to.

In pri nas? Saj slišite, da križe podirajo. Samó še čakajo in se pripravljajo, kdaj bodo mogli planiti tudi po cerkvah, da jih požgo in poderó kakor v Rusiji in Španiji.

Katoličani! Kaj to divjanje tako mirno gledamo?! Ali se ne zavedamo nevarnosti? In se ne postavimo z vsemi silami v obrambo božjega kraljestva?! Ali naj ima res satan brez primere gorečnejše apostole kakor Bog?! Ali ni žalost za Boga, za nas pa sramota, če nas satanovi hlapci tako prekosisijo v gorečnosti in požrtvovalnosti?! Konec tej naši malomarnosti!

Katoličan! Če si res prijatelj Kristusov, vstopi v četo Kristusovo! Ta hoče zbrati odločne katoličane vsega sveta v obrambo božjega kraljestva. Kdor ima kaj krščanskega poguma — za nami! Vsi skupaj bomo velika armada. Vsak pa naj prispeva svoj del! — Po papeževih besedah zdaj ni važnejšega in potrebnejšega dela kakor je to.

Sizadovljen? Daj roko! Prebrati moraš knjižico »Kristus kralj!« da vidiš za kaj velikega se gre. Vsak mesec boš daroval

v ta namen en dinar, kar je v primeri z visokim ciljem malo. Kdor more dati več, ima večje zasluge. Bolj nujne in koristne stvari ne morete podpirati. To je danes bolj potrebno kakor cerkve zidati. Kaj pomaga, če nam jih poderó in požgó?! Prejeli boste sprejemnice, na katerih so kratka pravila in primerna molitev.

Ta armada se bo zbrala po vsem katoliškem svetu, — na Slovenskem naj se pa začne!

Armada Kristusova — zberi se! Četa njegova — množi se!

Kristus kraljuj, vladaj, gospoduj!

Ta stvar morda ne bo za vsakega. Tu velja beseda Jezusova: »Kdor more umeti, naj umel!« Gedeon v stari zavezi je s samo 300 junaki premagal mnogo številnejšega sovražnika. Tudi za ta sveti boj so najodličnejši, najpogumnejši in požrtvovalni. Seveda bi bilo želeti, da bi bilo takih veliko. Vsak dober kristjan bi moral danes biti bojevnik Kristusov, kakor je vsak komunist bojevnik satanov. Kakor so Makabejci v boju za svojo vero klicali, tako kličemo tudi mi: »Kdor gori za postavbo božjo, — za nami!«

V Ljubljani se sprejemajo priglasili na frančiškanski porti; obenem seveda tudi prispevki v ta namen. Tam se naroča tudi knjiga »Kristus kraljuj!« (A 1. izdaja je pravkar razprodana; treba malo počakati, ta se nanovo natisne.) Pismene priglasitve in vse pošiljatve pa nasloviti na »Frančiškansko zakristijo v Ljubljani«. Zadostuje dopisnica: »Tudi jaz hočem biti četnik Kristusov.«

Goreči kristjani apostolskega duha, kateri hočejo biti pospeševalci, naj to naznanijo posebej. Če bo četnikov v enem kraju več, jih bodo vodili pospeševalci.

Kdor drugače ne more sodelovati, naj v ta namen goreče moli! Saj se moli za to že sedaj veliko. Ker velika stvar zahteva veliko božje pomoči. Največ zato se moli v južni Afriki; tam imajo zato ponoči molitvene ure, se v ta namen postijo in pokoré. — Kdor bi se pa spodtikal nad tem, češ: spet denar! mu odgovorjamo: Denarja dosti — za ples, za šport, za kino, za pijačo, za pregrešno potrato, za vse, kar streže telesu — ali samo za kraljestvo božje ne sme biti nič?! V enem samem kinu v Ljubljani se izda eno samo »dobro« nedeljo 30.000 din. In koliko športa, koliko plesov, koliko kinov, koliko pijače, koliko potrate! V primeri s tem so darovi za dobre namene le — kapljice. »Dar uboge vdove« vzdržuje kraljestvo božje na zemlji, dočim otroci sveta žrtvujejo milijarde le maliku svojega telesa, če ne — satanu samemu. Saj nihče ni siljen, da kaj dá. Dobrovoljnih borcev in darovalcev si želi Kristus.

Kdor hoče v ta namen kaj darovati, se lahko posluži položnice »Cvetja« — s pripombo, da je to za »Regnum Christi«.

V ta namen se izdaja tudi list »Regnum Christi« (Kristi) »Kraljestvo Kristusovo«. A za enkrat le v francoskem in nemškem jeziku, da se lahko bere po širnem svetu. Saj se razpošilja po vseh katoliških deželah sveta, dol do Avstralije. Kaj pa slovenskega — nič!... Nismo si upali. A oglasili so se goreči prijatelji Jezusovi in rekli: »Dajte nam tudi slovenskega!« — Dobro! Zakaj pa ne, če ga hočete imeti?! In tako je sklep storjen, da v prihodnjem letu prične izhajati tudi v slovenskem in hrvaškem jeziku skupaj. Zakaj tako? Zato ker smo Slovenci in Hrvati katoliški del naše države, ki moramo s skupnimi močmi čuvati in braniti svojo vero in cerkev. Saj smo videli, kaj so pravoslavci počenjali v boju zoper konkordat. Nezaslišano! Pri vsem tem strašnem nasprotovanju smo pa mi med seboj popolnoma razdvojeni. Vera nas združuje,

ampak politika nas razdružuje. Saj Hrvatje zaradi politike še na naš evharistični kongres niso prišli, ki je bila naša skupna zadeva. To je velika, zevajoča rana na telesu katoliške cerkve v Jugoslaviji. To ravno moramo skušati zaceliti! List »Regnum Christi« bo prepotrebna vez vseh katoličanov v Jugoslaviji obenem pa naša vez s katoličani celega sveta. Kdo bi te misli ne pozdravil?

Kdor gori za postavbo božjo, — za nami!

J. MAGNUSSEN — P. MARKO O. M. CAP.:

Življenje kapucinskega brata Jurija

(Nadaljevanje.)

Novega tujca je neka čudna, skrivnostna moč vlekla k pekovskemu pomočniku. Toda ni mogel dobiti dela pri Andrejevem mojstru. Šel je dalje in dobil službo v ulici Via Frattina. Kadar mu je preostalo kaj prostega časa, je hitel k Andreju. A tudi ta se je veselil njegove družbe. Mojster se ni hudoval zaradi Andrejeve pobožnosti. Videl ga je vsak dan na vse zgodaj, ko so drugi še spali, hiteti v cerkev. Vedel je, da se Andrej precej časa zadržuje v cerkvi. A ravno tako pa je vedel, da Andrej ne zamudi niti minute časa določenega za delo. Zato je prepovedal pomočnikom, motiti Andreja v pobožnih vajah ali ga zaradi tega zasmehovati.

Ker pa zaničevanja, pikanja od strani Andrejevih tovarišev vendar ni hotelo biti konca, ga je mojster dodelil drugi svoji pekarni za pomočnika. Ta pekarna se je nahajala blizu »Svetih stopnic Gospodovih«. Tam je lažje posvetil prosti čas vajam pobožnosti. Izkušen in veren mojster je spoznal vrednost tega mladeniča, resnične njegove čednosti, ljubezen do bližnjega. Mojstru je bilo znano, da bi bil Andrej že lahko postal samostojen mojster — saj so mu to že ponudili. Toda Andrej ni hrepenel po samostojnosti, ne po časti. Ni ga skrbelo, kako bi obogatel na zemskih zakladih. Rajši je ostal podložen pomočnik pri mojstru. Z njim je šel, kamorkoli se je preselil.

Andrej — apostol.

Navzlic njegovi mladosti je plamtela že v njegovem sreju ljubezen do Zveličarja duš. Seveda je bila njegova prva skrb v tem pogledu, pomagati pred vsem lastnim nemškim rojakom, nemškimi mladeničem, ki so se nahajali v Rimu v službah. Skušal se je o njih prepričati, so li katoliške vere in ali so zadostno poučeni o verskih resnicah. »Ljubezen je iznajdljiva« piše sv. Pavel. To se je pokazalo tudi pri Andreju. Zbiral je rojake okoli sebe ter jih spraševal iz katekizma in sv. pisma. Če se je ta ali oni dobro odrezal, ga je pohvalil, segel v žep in mu podaril majhno denarno nagrado. Drugi pekovski tovariši so se mu seveda posmehovali, češ, norec je, saj vso svojo mesečno plačo razda. To je bilo res, a kaj je bilo Andreju mar za denar. Saj mu je bilo nad vse pri sreju zveličanje duš. Kmalu so ga zaradi tega začeli nazivati »fantovski župnik«.

Kadar je srečal nemške družine z otroki, je brez bojazni pristopil in začel otroke spraševati verske resnice, molitvice. Če so bili slabo poučeni, je ljubeznivo prosil starše, naj vendar skrbe, da ne bodo otroci izgubili dragocenega zaklada sv. vere zaradi nevednosti v verskih naukih. Ker je tako ljubeznivo in milo prosil, mu starši niso zamerili.

Veliko in vztrajno je molil za protestante, bodisi one v domačiji, bodisi tiste v Rimu, da bi se vrnili nazaj v naročje rimske katoliške Cerkve. Smilili so se mu tudi trdovratni Judje, ki so za kazen, ker so njihovi pradedi Kristusa križali, razpršeni po vsem svetu.

Mladost, nedolžnost ima vedno dosti nevarnosti in takih, ki jo zalezujejo. Tudi naš mladenič Andrej je moral v boj. Nekatere zloglasne ženske so ga vzele na muho. On pa se je ravnal po zgledu egiptovskega Jožefa — bežal je. Ena izmed njih je celo v trgovini kazala svojo usiljivost. Andrej pa ji s pečovom postreže, kakor je bila njegova dolžnost, ne da bi jo pogledal. Nato pa takoj beži iz trgovine osramotivši s tem nadležno žensko.

Andrejev pravi poklic.

Andrej se je bil izučil popolnoma in pravilno pekovske obrti. Lahko bi začel na lastno roko svojo obrt izvrševati. A že iz mladosti je nosil s seboj v srcu eno misel, željo, vstopiti v samostan in tam Bogu služiti do smrti. Nihče ni vedel za to njegovo srčno željo, ki jo je skrbno skrival. — Najprej se je oglasil pri očetih frančiškanih v Rimu in prosil za sprejem. Le-ti pa mu dolgo časa niso dali nobene izjave. Po nasvetu spovednika se je obrnil na predstojništvo frančiškanskega samostana v Polverijera, kjer je takrat živel sv. Lenart Portomavriški. In zopet je bila zaman prošnja, češ da je preslaboten za strogo samostansko življenje. Huda poskušnja zanj! Cele tedne je taval zamišljen pri delu sem in tja. Skoraj nič ni jedel ne spal. Bog je preizkušal njegovo trdno voljo. Neki dan mu pride od Boga misel: poskusi pri očetih kapucinih, saj so tudi ti duhovni sinovi sv. Frančiška. Čez štiri dni — bila je ravno velikonočna nedelja — se oglasi v kapucinskem samostanu »Kvatro fontane«, kjer je stanoval p. provincial. Ko ga ta zagleda in izve prošnjo, ga najprej premeri od pete do glave in reče: »Vi ste sprejeti. Pridite jutri, da vam dam pismo za sprejem v noviciat.« Andrej ni vedel od samega veselja, kaj bi odgovoril.

*Sv. Jožef,
nazareški beli cvet,
čuvaj mi nedolžnost
mojih let,*

*da Gospodu bom
posvetil vse moči,
in ostal mu zvest,
do konca dni.*

P. ODILO:

DELO TRETJEREDNICE

V Turinu je v preteklem letu umrla tretjerednica Vilhelmina Ronconi. Umrla je ali njeno delo se nadaljuje. Zapustila je svoje premoženje in hišo za padle kaznjenke. Pred nekaj tedni so obhajali prvo obletnico zavoda. Ravnateljica prof. Pennesi je podala letno poročilo. V moralnem oziru je lahko ugotovila, da je pri vseh kaznjenkah opaziti velik napredek, pri nekaterih celo v izredni meri. V finančnem oziru je zavod na čistem. Hiša je spomenik krščanske dobrotelčnosti in spomenik pravega umevanja duha tretjega reda sv. Frančiška.

ZLATI JUBILEJ

Dne 4. decembra lanskega leta so obhajali jubilejni dan v Rimu v kolegiju sv. Antona. Pred 50 leti, torej 1887 je bila namreč na isti dan posvečena bazilika sv. Antona. Pri sv. Antonu v Rimu je namreč središče frančiškanskega reda. Načrte za baziliko in mednarodni kolegij je odobril veliki papež Leon XIII. Zakaj sta cerkev in kolegij posvečena sv. Antonu? V kolegiju se izobrazuje serafinska mladina iz vseh delov sveta. Ko je državni tajnik kardinal Parocchi l. 1884 blagoslavljal temeljni kamen za stavbo, je rekel: »Božja previdnost je, da je tej stavbi določen sv. Anton Padovanski za patrona. Sv. Anton je bil namreč prvi lektor, — po naše bi rekli prvi profesor — v redu sv. Frančiška. Sv. Anton je pokazal in razvil v svojem življenju

trojno bistveno svojstvo reda: uboštvost, znanost in apostolski duh. Gotovo je sveti Bonaventura velik cerkveni učenik, toda izvoljen je bil za zaščitnike redovne šole sv. Anton, ki ni bil samo prvi učitelj reda, temveč tudi apostol, ki je svoje življenje popolnoma posvetil pridobivanju duš. Vodilna misel in namen ustanove je vzgajati ne samo učenjake, temveč tudi misijonarje za ves svet, ki v duhu sv. Frančiška in sv. Antona povsod pobijajo zmoto, in poučujejo narode v dolžnostih do Boga, ki edine vodijo k sreči in vse to na poseben, manjšim bratom lasten način, ki osvaja in pridobiva vsa sreča.«

Ob 700-letnici smrti sv. Antona l. 1931 je papež Pij XI. cerkev sv. Antona v Rimu odlikoval z naslovom bazilike. Kolegij ima vse pravice javne univerze, toda po frančiškanski skromnosti duhovniki ne dobe naslova »doktor«, temveč »generalni lektor«. V naši slovenski provinciji imamo zdaj dva patra z naslovom generalnega lektorja in sicer p. Krizostom Sekovanič in p. Ciprijan Napast.

SE EN ZLAT JUBILEJ.

Bivši general frančiškanskega reda p. Bonaventura Marani je obhajal 19. decembra 1937 svoj zlati mašniški jubilej v cerkvi sv. Dominika v Spoleto. Že teden poprej so bila v cerkvi blagoslovljena nova okna kot spomin na veliki jubilej. Skozi ves teden so se verniki pripravljali na slovesnost z ljudskim misijonom. Višek jubileja je bila slovesna sv. maša, ki jo je

opravil visoki jubilar. Pri sv. maši sta bila navzoča spoletski nadškof in sedanji generalni minister reda pater Leonard Bello. Petje med sv. mašo je oskrbel zbor iz kolegija sv. Antona v Rimu. Jubilar je dobil čestitke tudi od sv. očeta Pija X. — Zlatomašniku naj Bog nakloni prijeten večer življenja!

KAKO NEDOLŽNOST DUHOVNIKA GLEDA.

Na daljnem Kitajskem je bilo, eno leto pred vojsko, ki še danes traja. Neki frančiškanski misijonar je prepotoval polje svojega delokroga in je na vseh postojankah držal letne misijone. Kamorkoli je prišel, so hiteli kristjani skupaj, da ga pozdravijo. Veselje je sijalo iz njih obrazov. Vsakdo je pač vedel, kaj jim je misijonar in kaj jim prinaša: milost in srečo.

Med zbranimi je bil tudi mali otrok, ki vzbuja posebno pozornost. Tri leta je komaj star in njegova mati še ni krščena. S svetlimi očmi gleda otrok misijonarja in veselo mu maha z rokami v pozdrav. Misijonar ga v očetovski dobroti vpraša, da pač nekaj govori: »Kdo te ima rajši, oče ali mati?« Otrok pa prezre vprašanje in pravi: »Duhovnik me ima rad.« Ko ga je neka žena vprašala enako kot duhovnik, je dobila od otroka isti odgovor. Nedolžna otroška duša je ujela utripanje duhovnikovega srca. Čisto otroško srce je čutilo ljubezen, ki je pripeljala misijonarja v ubožno, oddaljeno vas.

Ko bi pač vsi mi s takim pogledom gledali duhovnika, poslanca božjega!

DESETLETNICA SMRTI

Dne 28. febr. je poteklo 10 let, odkar je umrl prvi slovenski misijonar na kitajskem, frančiškan p. Veselko Kovač. Rojen je bil l. 1872 na Studencu pri Krškem. Bil je član tirolske frančiškanske provincije. Na Kitajsko je odpotoval l. 1902, kjer se je zaradi svojih odličnih zmožnosti takoj uveljavil. Že čez eno leto je postal ravnatelj semenišča. Med vojno je bil

doma, po vojni pa se je preko Amerike vrnil na Kitajsko. L. 1925 je postal apostolski proprefekt. L. 1927 je postal tudi redovni predstojnik, a že naslednje leto ga je Bog poklical po plačilo. P. Veselko je bil izvrsten misijonar. Vse svoje misijonske doživljaje je znal tudi spretno popisati. Ob desetletnici smrti se ga spomnimo v molitvi.

85-LETNI JUBILEJ V FRAN. SAMOSTANU V KAMNIKU

Tiha in skromna, kakršno je vse njegovo življenje, je bila 10. januarja 85-letnica fr. Amata Gaberca. V mladosti je imel strogo vzgojo. Iz šole je moral naravnost na čevljarški stolček in pomagati svojemu očetu. Prosti čas je pa uporabljal za katekizem, ki ga še danes zna skoraj vsega na pamet. 50 let star je izgubil očima in mater; ostal mu je brat v Trziču; pri njem je imel po oporoki dosmrtni kot in vso postrežbo, pa se je obojemu odpovedal takoj, ko so oporoko odprli. Ker je izgubil starše, ni imel več nobene dolžnosti do drugih. Ostala mu je skrb za lastno zveličanje. Zato je prosil tedanjega provincijala p. Konstantina, naj ga sprejme za hlapca v samostan. Rekel je: Samo to je moja želja, da bi do smrti živel v samostanu. V Kamniku so ravno takrat potrebovali čevljarja. Poslali so ga tja in samo 77 dni je bil kandidat. Potem je bil preobleden in je opravljal službo zakristana in čevljarja.

Skromni mož je pomagal ob ustanovitvi Društva sv. Jožefa v Trziču. »Zgodovinski drobci župnije Trzič« navajajo njegovo ime med ustanovitelji Vincencijeve konference. 13 let je zanjo nabiral prispevkov in se tako utrdil za samostansko biro, na katero je z največjim veseljem hodil 34 let. Letošnjo zimo se je z žalostjo od nje poslovil, ker ga je mraz začel zdlovati. Koše s trskami pa še vedno rad prenaša po strmih stopnicah v drugo nadstropje. Kjer je treba, prime za delo in pomaga po svojih močeh.

Pred sedmimi leti, torej 78 let star, je bil prvič v življenju resno bo-

lan. Z veseljem zatrjuje, da ga je ta-
krat pljučnica »pozdravila«. Živahno
se zanima za Španijo in zimske ure
posveča molitvi in branju nabožnih
knjig. Trdni gorenjski korenini želi-
mo, da bi v miru in božji milosti uži-
val zasluženi pokoj.

RAZŠIRJENOST REDA MANJŠIH BRATOV

Po zadnjih statistiki ima franči-
škanski red po vsem svetu 104 re-
dovne pokrajine (provincije in ne-
odvisne komisarijate) in mnogo po-
stojank v misijonih. Število njihovih
redovnih hiš znaša 2089, kjer biva in
deluje 11849 duhovnikov, 4798 kleri-
kov, 5477 bratov laikov, 1114 kleri-
kov novincev, 406 laikov novincev in
1820 samostanskih bratov-tretjered-
nikov. Skupno število vseh redovni-
kov-frančiškanov torej znaša 25.466.
V raznih serafinskih kolegijih ima
red 8962 gojencev. Pod duhovnim
vodstvom frančiškanov je tudi 2 mi-
lijona 7690 svetnih tretjerednikov in
tretjerednic.

Iz vrst Manjših bratov je tudi 10
nadškofov, 51 škofov, 28 apostolskih
vikarjev, 10 apostolskih prefektov, 1
papeški nuncij in še 63 raznih cer-
kvenih dostojanstvenikov.

V kraljevini Jugoslaviji imajo
frančiškani 6 redovnih provincij. Slo-
venska frančiškanska provincija sv.
Križa ima 8 samostanov, 4 rezidence
in en Hospic. Nadalje ima 79 maš-
nikov, 15 klerikov, 5 klerikov novin-
cev, 48 bratov laikov, enega brata
laika novinca in 23 samostanskih bra-
tov tretjerednikov. Skupno število to-
rej znaša 171 redovnikov.

K Slovenski frančiškanski provin-
ciji pripada še Komisariat v Združe-
nih državah S. Amerike med našimi
številnimi izseljenci. Komisariat ima
en samostan in 7 rezidenc, kjer de-
luje 21 mašnikov, kjer se pripravlja
na svoje življensko delo 13 klerikov
in en klerik novinec, domače posle
pa vrši 7 bratov laikov in 2 samo-
stanska brata tretjerednika. Skupno
število redovnikov v komisarijatu
znaša 44.

Sestanek voditeljev tretjega reda

V Celju pri očetih kapucinih smo ga imeli. Lansko leto je bil v
Ljubljani pri frančiškanih. Drugo leto bo pa pri minoritih v Ptuj. Da
izrazimo tudi na zunaj pravo »povezanost«.

Voditelji III. reda smatrajo te sestanke za nekaj zelo važnega. To
je pokazala njihova navzočnost: skoraj vsi so bili 29. dec. v Celju. In
kakšno zanimanje smo kazali vsi pri zborovanju! Očetom kapucinom pri-
srčna hvala za njihovo ljubeznivo postrežljivost.

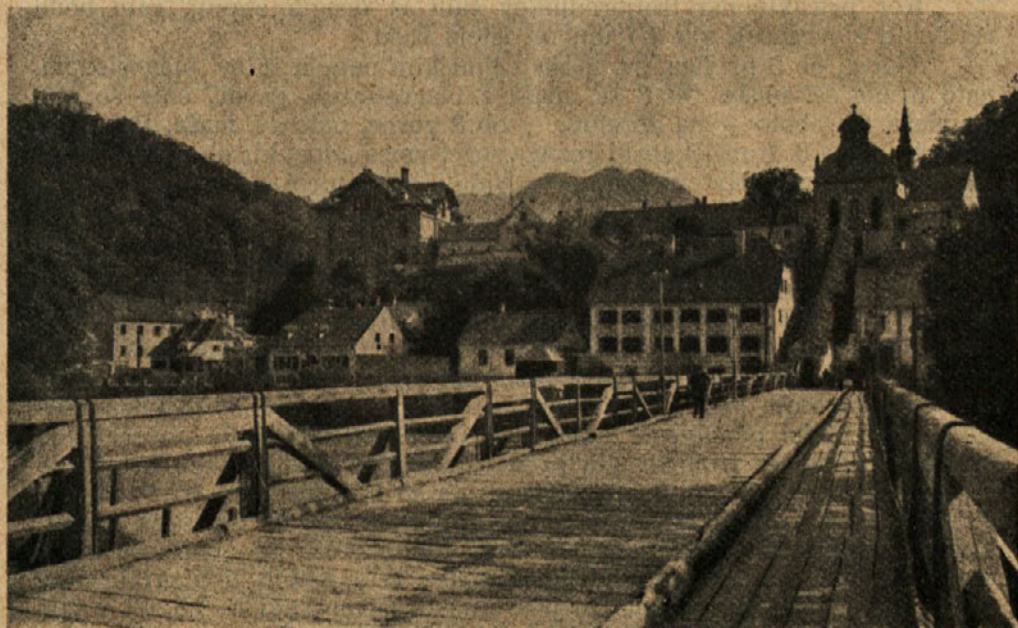
Kaj smo važnega sklenili?

Prvi važni predmet, ki smo ga obravnavali, je bil: Kako iz-
obraziti predstojništva posameznih skupščin? Naj-
prej: vsaka skupščina mora imeti svoje predstojništvo! Z drugimi bese-
dami se temu pravi odbor. Toda pri III. redu ni odbora, temveč pred-
stojništvo. Na čelu skupščine je vedno voditelj-duhovnik. Iz skup-
ščine same pa morajo biti izvoljeni: predstojnik(-ca), štirje svetovalci,
učitelj novincev, blagajnik, tajnik, obiskovalci bolnikov in zaupniki v
večjih skupščinah.

Predstojništvo mora biti izbrano: izmed najboljših tretjerednikov
najboljši. — Na predstojništva smo v splošnem polagali premalo pozor-
nosti. Predstojništvo mora biti tisto, ki daje skupščini življenje. Če III.
red spi, je najprej začelo dremati predstojništvo. Če skupščina nima me-
sečnih sestankov, sv. maš po namenu skupščine, če so udje nemarni v
izpolnjevanju redovnih dolžnosti, je krivda na predstojništvu, ki spi. Če
je v fari 100, morda 200 tretjerednikov, pa prihaja v faro samo eno

»Cvetje«, je znamenje, ne samo da predstojništvo dremlje, temveč da predstojništvo spi zimsko spanje. Če skupščina nima zadostnega naraščaja, je krivda na predstojništvu. Predstojništvo in zopet predstojništvo in še enkrat predstojništvo!! V predstojništvu morajo biti osebe, ki delajo in migajo, ki se ne prestrašijo vsakega napora.

Predstojništvo bo treba temeljito izobraziti in izuriti. Zato je bilo sklenjeno: Za tretjeredna predstojništva bomo imeli posebne enodnevne tečaje po okrožjih ali po dekanijah. Tečaj bi trajal kakih pet ur. Predvsem bi bilo treba razložiti, kakšno nalogo imajo posamezni člani pred-

Kapucinski samostan v Celju

stojništva. Na vsakem tečaju bi bilo tudi strokovnjaško zdravniško predavanje o negi in postrežbi bolnikov. Zato bi seveda najeli zdravnika.

Sčasoma bi začeli izdajati posebno prilogo »Cvetja« za predstojništva. Vsaj štirikrat na leto! Nameravamo tudi izdati posebno knjižico za predstojništva.

Začeli bomo torej pri glavi, kar je edino pravilno. Zaenkrat prosim tole: Meseca marca uredite povsod svoja predstojništva. Kjer jih ni, natanite volitve. Vizitatorji, glejte na to, da bo imela vsaka skupščina svoje predstojništvo. Meseca aprila bomo poslali vsem voditeljem tiskane pole za predstojništva. Te pole bo treba odposlati vodstvu okrožja oz. vizitatorju. Vizitatorji pa bodo sporočili posamezna predstojništva uredništvu »Cvetja«.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Škofja Loka:

V dneh 17., 18. in 19. marca se bodo vršile duhovne vaje za tretjerednike iz Škofje Loke, Stare Loke, Selc, Bukovščice, Šmartna pri Kranju, Žabnice, Mavčič, Reteč, Preske, Sore, Poljan, Črnega vrha, Trate, Žirov, Javorja, Sv. Lenarta in Dražgoš. Vodil jih bo znani »pojoči misijonar« p. Odilo iz Ljubljane. Vabite se tudi drugi, ki še niste v III. redu. Vsi boste veselili!

Spored duhovnih vaj bo:

Ker pričakujemo tretjerednikov tudi iz drugih župnij, zato bodo cerkvene slovesnosti vse tri dni ob istem času.

Zjutraj ob 5 pridiga, sv. maša z ljudskim petjem in sv. blagoslovom, nato druge sv. maše. Ob 8 sv. maša z blagoslovom, govor, nato še ena sv. maša. V soboto — na Jožefovo — ob 8 govor, nato sv. maša. Popoldne vse tri dni ob 3. frančiškanski rožni venec, vmes odpevki; ob pol 4 govor, nato pete litanije Matere božje. — Rabili boste priročnike.

Kamnik:

Zadnje predavanje o duhovnem življenju je že blizu. Z veseljem opazujemo napor delavnega p. voditelja, ki se mu je posrečilo organizirati pod okriljem III. reda tudi netretjerednike. Kakšen namen so imela ta predavanja, ki so trajala vso zimo? Nobenega drugega, kakor tega, da bi čim več ljudi navdušila za Bogu vdano življenje. Zato je v izredno zanimivih predavanjih podal p. voditelj pot, ki jo mora prehoditi, kdor hoče zlesti na lestvici popolnosti malo više. Da bi se zanimanje povečalo, je bilo naprošenih še troje drugih predavateljev. Po svetih Treh kraljih je bil srečolov; pri naslednjih predavanjih pa so bili izžrebani trije lepi dobitki za dekleta izpod 24 let, za žene in dekleta nad 24 let in za moške. Vendar naj vsakdo ve, da nismo lovili toliko sreče in dobitkov kakor zadovoljstvo in pošteno razvedrilo. Zato se zelo motijo tisti, ki mislijo, da so takšne prireditve samo za posvetna društva. Tudi če bi bili v tem krožku sami svetniki, bi bilo treba kdaj malo zabave. Ker pa v njem niso svetniki, ampak navadni ljudje, je takšna stvar že veliko bolj razumljiva in upravičena.

Februarja meseca smo imeli spet zaobljube novincev in sprejem novih udov. O tem pa mogoče še prihodnjič.

Prihodnji shod bo spet redno zadnjo nedeljo v marcu. Pred shodom seja, po shodu pa pouk za novince, kakor po navadi.

Brezje:

V zadnji številki ste se, g. urednik, bridko pritoževali, da pošiljajo poročila o stanju III. reda le ljubljanska, kamniška in škofjeloška skupščina. Vaš očitek nas je malo pogrel, saj bi lahko po tem skleпали, da so tudi druge tretjeredne skupščine na mrtvi točki. Toda, hvala Bogu, da ni tako! Saj nam je znano, kako živahno je delovanje III. reda po nekaterih župnijah in kako se ravno nanj z veseljem opirajo dušni pastirji, katerim služi kot najboljši pripomoček, da v duhu KA delajo za obnovo nramnega življenja. In tudi vemo, da se drugod ne sramujejo stopiti v vrste III. reda izobraženci in da marsikateri dober katoliški dijak in dijakinja najmeta ravno v III. redu veliko svojega mladostnega idealizma in pobude za dejansko ljubezen, ki jo vrši med svojimi tovariši in tovarišicami. O vsem svojem požrtvovalnem delu pa rajši molčijo, sledeč Gospodovemu priporočilu: Naj ne ve levica, kar dela desnica.

Želeti je seveda, da bi se III. reda z večjo ljubeznijo oklepali tudi pri nas ter bližnjim romarjem pokazali svojo ljubezen do Marije, posebne Frančiškove ljubljenske.

Studenti pri Mariboru:

Prav pristrčna hvala in Bog plačaj vsem, ki so lani ali prej poslali podpisanemu zastonj že prebrane nabožne liste: Cvetje, Bogoljub, Glasnik presvetega Srca Jezusovega, Katoliški misijoni in druge.

Nedeljo za nedeljo so se po jutranji sv. maši zastonj delili ti listi našim ubogim delavcem, ki tvorijo pretežno večino tukajšnjega prebivalstva. Upamo, da je vendar nekaj zrnč lepih naukov padlo na dobra tla in obrodilo sad. Kdor ima še kaj takih listov, naj jih blagohotno pošlje na naslov: P. Marko Fišer, kapucin, Studenti pri Mariboru. Ljubi Bog mu bo plačnik. Širjenje dobrih listov je apostolsko delo katoliške akcije.

Maribor:

V minulem letu je bilo sprejetih 75 novih članov. Obljube je polagalo 41 novincev. Umrlo je 30 članov. Med uboge tretjerednike smo razdelili 7403 din v denarju in 1500 din vrednosti v obleki in živilih. Za misijone smo zbrali in odposlali 3097 din, za Armado Sv. Križa 1727 din. Cvetje je imelo do zdaj 300 naročnikov odn. družin, od decembra do danes se je to število pomnožilo za 30.

Na praznik sv. Treh kraljev smo imeli vsakoletno slovesnost za jubilate t. j. za one, ki so že 50 let v III. redu. Jubilanti so se zahvalili pri sv. maši in skupnem sv. obhajilu za neštete milosti, ki so jih prejeli v tretjem redu skozi pol stoletja. Vseh je bilo letos trinajst, izmed katerih so trije zaradi boleznih morali ostati doma. Nekateri med njimi pa so bili še pravi junaki, znamenje, da so že v zgodnji mladosti stopili v tretji red.

Duhovne vaje bomo letos imeli od 3. do 7. aprila. P. Gabriel.

Novo mesto:

Tudi mi, Novomeščani smo še živi. Nikar ne mislite, da tako trdno spi naša tretjeredna skupščina, kot bi bilo to soditi po našem molku. Ko bremo v »Cvetju« vedno le: Ljubljana, Kamnik, Škofja Loka, nam res že poganja rdečico v obraz, a ne samo zaradi sramu, da tako trdovratno molčimo, temveč tudi zaradi nevolje, ker bi nazadnje utegnil kdo misliti, da je novomeška tretjeredna skupščina manj vredna, kot so skupščine omenjenih mest. Ker pa je naš g. p. voditelj vedno zaposlen, saj ga kličejo na vse strani zaradi priznanih krasnih govorov, sem se jaz, kot tajnik naše skupščine odločil nekaj malega poročati. (Prav tako! Že vidimo, da bedite! Urednik.)

V naši cerkvi bomo dobili nov križev pot, za katerega bodo stroški precej veliki. Tretji red pri tem zelo marljivo deluje in prispeva z darovi. Posebno je treba pohvaliti delavnost odbornic, saj ni skoraj tedna, da se ne bi izkazale, ko je potrebno poskrbeti za kako dobro stvar. Pospeševaljice frančiškanskih misijonov kar tekmujejo med seboj, vsaka bi tudi tukaj rada odnesla rekord. Za sv. maše smo posebej nabrali čedno vsotico, da se lahko berejo ob priliki smrti vsakega člana. (Izredno hvalevredno! Ur.)

Letos smo imeli odborne volitve, ki so se izvršile zelo natančno. Vsak član je na poseben volilni listek napisal svojo željo in ga oddal v skrinjico na oltarju sv. Frančiška. V navzočnosti odbora so bili glasovi sešteti. Le z malimi spremembami je ostal stari odbor.

Če omenim tudi naše pobožnosti: tridnevnicu k sv. Frančišku, tridnevnicu k sv. Elizabeti, devetdnevnicu k Lurški Mariji, evharistične ure pred vsakim prvim petkom, ne smem pozabiti našega pevskega odseka. Kako marljivo deluje s svojo neutrudno voditeljico! Saj jim ni nikdar prezgodnja in nikdar prepozna ura, da ne bi z ubranimi pesmicami hotele lepšati našo pobožnost. (Začnite še z ljudskim petjem! Urednik.)

Naša skupščina pa ima kakor vsaka stvar poleg svoje sončne tudi senčno stran. Z žalostjo moramo namreč ugotoviti, da kljub prizadevanju nimamo skoro nikakega naraščaja. Vsako leto nam pomrje 7—10 članov. Število novih pa je precej manjše. Dal Bog in sv. Frančišek, da ne bi tudi v bodoče v tem oziru tako nazadovali!

Upam, da sem za enkrat zadosti poročal; ob priliki pa zopet kaj.
Adolf Plavec, tajnik.

Sv. Trojica v Slov. goricah, kjer bo prvi letošnji tabor

Sv. Trojica v Slovenskih goricah:

Malokdaj se sliši glas iz Slovenskih goric in zdi se, kakor da bi pri nas III. red spal ne samo zimsko, ampak celoletno spanje. Pa to ni tako, saj delamo in živimo po svojih močeh tudi pri nas za procvit in prebujenje III. reda. Vsak mesec imamo shode, ob glavnih praznikih našega reda pristopamo vsi k obhajilni mizi. »Gvetje« prihaja k nam v 90 izvodih in že se priglašajo novi naročniki, vključno denarni stiski v naših krajih, tako da ima naš list med vsemi nabožnimi listi absolutno večino. Uvedli smo tudi, po nasvetu glavnega predstojništva v Ljubljani, recitirane sv. maše. Lepo se sliši skupna molitev pri sv. maši ob prvih petkih v mesecu in Bogu je všeč, ker jo molimo skupno po namenu sv. Cerkve. — Kdor še ni kupil »Obrednika«, naj stori to čim prej! — Ustanovili smo že lansko leto »Pogrebni odsek«, ki dobro uspeva, pa bo še boljše, če boste pristopili k temu odseku vsi domači in vsi tretjeredniki iz sosednih župnij. Obrnite se na vodstvo III. reda pri Sv. Trojici! —

Zapišite se v naš odsek, zavedati se morate, da moramo že po zapovedi do bližnjega drug drugemu pomagati, pa zavedajte se tudi, da je vsak dinar varno naložen in noben izgubljen. — Frančiškove mladine imamo okrog 120. Uniform za križarje 80. Vsi križarji in klarice prejemaajo vsako četrto nedeljo v mesecu — na otroško nedeljo — sv. obhajilo. Veliko veselja imajo naši otroci do starih božičnih pesmi in o božičnih praznikih prepeva zbor 1000 mladih grl te pesmi, da se še starim razjasnijo lica. Da so pa otroci še bolj veseli, pa vsako leto pride sv. Miklavž med nje in vso to malo vojsko obdari s primernimi darovi.

Čaka nas pa letos tretjerednike velik praznik: 12. junija bo pri nas velik tretjeredniški tabor za vse Slovenske gore, Prekmurje, Maribor in Ptuj. Že sedaj se pripravljamo naš odbor na ta praznik. In že sedaj vabimo vse tretjerednike, da poromajo 12. junija k Sv. Trojici. Natančnejša navodila in program boste brali vsak mesec v »Cvetju«. Za sedaj pa samo v glavnem: V soboto zvečer procesija z baklami. Po procesiji verska igra na prostem »Veliki oder sveta«. V nedeljo zlate obljube tretjerednikov, ki so že 50 let v redu, nato slovesna sv. maša in tabor pred cerkvijo. To bi bilo v glavnem! — Jubilanti 50-letniki, priglasite se čim hitreje, ne odlašajte!

Torej prvi letošnji tretjeredni tabor bo pri Sv. Trojici v Slov. gor.

P. DIONIZIJ O. M. CAP.:

Kako sem se rešil rdečega pekla

Sadovi svetovnega brezboštva so v Španiji tako očitni, da jih vsakdo lahko za grozo otiplje, kajti z očmi bi jih katoličan ne mogel gledati. Prejšnji general kapucinskega reda p. Melhijor iz Benise, Španec, je le z božjo pomočjo ušel iz rdečega pekla. Na njegov nekdanj tako smehljajoče prijazen obraz je legla otožnost, ki priča o prestanih britkih dnevih. Žalost se še poveča, če sam pripoveduje, kako se je rešil iz tako ljubljene, a zdaj tako nesrečne domovine.

P. general pripoveduje:

»Vi me vprašate po vzrokih za sedanje stanje v narodu, ki je veljal za globoko vernega. Bodi hitro povedano: nezaslišana svoboda, ki jo je vlada dovolila boljševiški propagandi. Ta je zastrupila narod ter ga vrgla v najbolj krvavo meščansko vojsko španske zgodovine. A velike večine španskega naroda komunizem ni zajel. Jaz sem sicer že en mesec v Rimu na varnem, a če se spomnim na svoje brate, katere sem pustil tam doli, če se spomnim na grozne prizore, ki so jih gledale moje oči, če mislim na popoln nered, ki vlada v večjih delih drage mi domovine, me objame silna boleost, da le v molitvi za popolno zmago Franka najdem olajšavo.

V juliju preteklega leta sem dobil prvi obisk od »ljudske fronte«. Voditelj obiskovalcev je bil moj stari znanec, spoštovani zdravnik, o katerem bi ne bil mislil, da sodeluje s prevratneži. Prijazno se mi predstavi. Videl sem pri njem ganotje, ki ga je komaj potlačil. Prosil me je, da zapustim semenišče, katerega ravnatelj sem bil. Drugo jutro se naj predstavim komunističnemu odboru. Nič mu nisem odgovoril, zbral sem vse sobrate in semeniščnike, sklenili smo, da gre vsak na svoj dom — k svoji družini.

A še isti popoldan pride isti vodja z miličniki, ki nam je zagotavljal, da se lahko vrnejo k svojim družinam. Meni je pustil spremstvo dveh miličnikov, ki me peljeta v hišo zdravnika-vodje. Pozneje sem zvedel, da so takoj, ko so mene odstranili, prijeli vse moje sobrate ter jih peljali v mestno ječo v Totani.

Ne vem, kateri prijatelji so vplivali na zdravnika, da me pošljejo v rojstno mesto Benisa, kjer sem našel pribežališče pri bratu. Meščani so mi bili naklonjeni. Glavno ulico so prekrstili po mojem družinskem imenu. Že prve dni septembra je sklenil občinski odbor, ki je bil čez noč postal redeč, da me z večjim številom meščanov, ki so še ljubili cerkev in npravni red, pošlje v Alikante: »Bolje je, da pridete v roke vladi, da vas prevratneži ne ubijejo,« tako so mi dejali.

Strašni so bili trenutki, ko sem stal v Alikante pred preiskovalnim sodiščem. Čudim se, da sem mogel prenesti strašne kletvine, grožnje in nesramnosti, s katerimi so me obkladali. Skušal sem se mirno obnašati in na vsako vprašanje odgovoriti modro. A glasovi divjih norcev so zadušili vsako mojo besedo. Vstal sem — nisem mogel več prenašati strašnih kletvin — z odločnim glasom sem dejal, da obsojam tako ravnanje. Približa se mi neki obseden mladec in mi zabrusi v obraz: »Nocoj bomo tvojim 52 tovarišem posvetili.« Odgovoril sem mu takoj: Če je naša usoda že zapečatená, čemu ta nesramna zaslišavanja? Imejte vendar toliko človečanske olike, da nam take nesramne komedije prihranite! Utihnili so sicer, a nekdo iz komiteja se še zadere nad menoj: »Jaz Vas poznam, Vi ste gospod Pineda.« — Odgovorim takoj: Prav! To je bilo moje ime, preden sem šel v samostan. Vi me torej poznate; povejte drugim, kdo sem, in kake hudobije sem storil.

Peljejo me v drugo dvorano, kjer je bila vloga spremenjena: ni bilo slišati nikakih kletvin ali pretenj, le tu in tam kako opravičilo. Namesto na morišče me pošljejo v trdnjavo sv. Barbare — v ječo. Tu sem našel na stotine in stotine mož in ženà iz boljših krogov. Vsi so bili pripeljani sem, ker so imeli en zločin na sebi: bili so katoličani in niso soglašali z zverinstvi prevratnežev.

Na tem kraju trpljenja sem srečal toliko plemenitih duš in bil pričujoč toliki resnični pobožnosti, kakor še nikjer v življenju.

Posrečilo se mi je, poslati pismo na general. prokuratorja v Rim. Opisal sem mu svoj kritičen položaj. Posredovanje najvišjih osebnosti je imelo uspeh. Čez dva tedna sem bil na svobodi. Bival sem v Alikante pri nečaku, a zračni napadi sovražnih letal, ki so zahtevali toliko žrtev, so mi zrahljali živce. Kar dobim dovoljenje, da se preselim v Francijo, kjer je umetnostni študij zahteval mojo prisotnost. Dovoljenje je bilo podpisano od zunanjega ministra s pripombo: »Oblasti naj bodo nositelju tega dovoljenja naklonjene, da doseže francosko mejo, ko zapušča Španijo, da izvrši naloga, ki mu ga je naložila vlada.«

Odidem. Bil je sveti večer, ko sem bil na obmejni postaji. Tu sem se moral podvreči reviziji prtljage. Dva miličnika, do zob oborožena, še zahtevata, da jima pokažem denarnico. Ubogal sem hitro. Med nekaj pismi zagledata tudi svetinjico Srca Jezusovega. Brž se zadere eden nad menoj: »Kaj pa to?« Ponudi mi jo, jaz jo sprejem in poljubim. Hipoma me sune z vlaka kakor kako vrečo z žitom. Nato me pobereta in peljeta na policijo. Ko me zaslišijo, pa brž nazaj v Barcelono — središče nereda in krvoprelivanja. Med zaslišavanjem pokažem priporočilo španskega zunanjega ministra. A prekucuhi se mi le smejejo. Priporočilo ni imeli pri njih nobene veljave. Le to je bilo še dobro, da me niso na mestu pobili. Prosil sem le, da me predstavijo ibernskemu anarhističnemu združenju, kar so mi vendar dovolili.

Ko sem bil vprašan po svojih generalijah, sem le čvrsto odgovoril, da sem p. Melhijor iz Benise, kjer sem dobro znan. Če je zločin, biti kot redovnik Bogu posvečen, me takoj ustrelite! Moja vest je mirna. Svoje življenje sem žrtvoval le ljubezni do bližnjega. Z vedrim čelom sem stal

smrti nasproti. — A glej čudo! Molitve mojih sobratov so bile uslišane. Sodniki me puste samega in gredo na posvetovanje v drugo sobo. Kmalu mi je bilo naznanjeno, kje in kako naj hitro zapustim Španijo. Odvedejo me na kalodvor, od koder sem došel skozi Francijo v Rim.

V Rimu...! Vse se mi zdi kakor sanje. Tu je vse veselo in mirno. Ljudje, duhovniki: vse se pozdravlja. A tam doli pa tak pekel...! Črna kuga se da omejiti, boljše vizem pa, kjer se je zajedel, požira nešteto žrtev.

FRANČIŠKOVA MLADINA

Pilatova vlada

(Nadaljevanje.)

V ranem jutru...

Ogenj, ki je vso noč grel stražarja je počasi, počasi ugašal. Samo siva žerjavica je še ostajala.

Skozi tabor je pihal gori od Savinje veter, lahna sapa, ki je v jutru tako prijetna. Nekje blizu je pel petelin svojo zgodnjo pesem, od daleč so prihajali udarci motike ob zemljo.

Mesala je imel zadnjo stražo. (Mesalo smo ga klicali, ker je ob vsaki priliki risal Rimljane in se navduševal za stare kvadrigе.) V ranem jutru je še bilo, pa je moral stražiti. Čudno se mu je zdelo zakaj! Sploh je imel Mesala lepo navado vprašati k vsakemu povelju zakaj. Včasih ga je Pilat za tako vpraševanje napodil, da se je pretegnil nekajkrat sto metrov visoko v bližnji breg in nazaj. Pa ga vseeno ni minilo, da ne bi ob vsaki priliki izpraševal zakaj! Pa to le mimogredé.

Mesala je stražil. Drugo jutro je bilo in zadnjo stražo je imel. Da bi jo v šotor pobrisal, kot sta to Petronij in Jože napravila, mu ni prihajalo na misel.

Stražil je torej Mesala in pogledoval na Joška Debelega, ki je v ranem jutru na štoru sedé ob ognju smrčal in vlekel dreto. Mesalo je to neznansko jezilo, vendar si pomagati ni vedel. Domenjena sta bila, da bó vsak eno uro stražil in eno uro spal. Tudi Mesalo je mikalo, da bi sedel poleg Debelega, pa zadremal, toda spomnil se je, da je Shakespeare zapisal o Brutu »... in Brutus vam je častivreden mož!« In vsi možje so, vsi so častivredni, najbolj pa Rimljani. Pa, da bi Rimljan bil nepošten in na straži zaspal? Saj je Mucij Scaevola rajši držal svojo roko, da je zoglje-

nela na žerjavici, kakor pa, da bi se dal podkupiti. Mesala pa, da bi na straži spal? O, rimska poštenost, sancta paupertas ...

Mesala se je ozrl na uro, ki jo je imel pritrjeno okrog zapestja. Sicer so imeli Rimljani peščene ure in so šteli čas po nočnih stražah, vendar, zakaj se tudi Rimljan dvajsetega stoletja ne bi moderniziral.

Ura je kazala točno šest. Po rimskem času torej četrta nočna straža. Mesala je to vedel in je bil zadovoljen. Treba mu je bilo buditi Pilata!

Sunil je s polenom v debelo bedro Jožka Debelega in ga postavil z eno samo besedo na noge:

— Pilat!

Jožko Debeli je, dasi majhen in čokat, vendar skočil kar moči hitro na noge in prestrašen zajecjal:

— Kje je?

— Ah, kaj ga boš iskal! ga je miril Mesala. Šest je vendar in Pilata je treba buditi!

— Šest je že? se je čudil Jožko, ko pa se je ozrl na sonce, ki je že močno svetilo nad taborom se je veselo pretegnil in moško dodal:

— Lepa straža!

Mesala ga je samo postrani pogledal, rekel pa ni nobene.

Čas je bil, da bi budila Pilata. Kot taborni vodja je moral vstajati prvi. In šla sta!

Višje, na vzpetinici, tako da je imel razgled po vsem taborišču se je belil Pilatov šotor. Iz samega belega platna, visoko nad vsemi; tam par deset korakov prav tako na vzpetini pa mu je delal družbo šotor p. vodi telja. Sredi med obema šotoroma je stal ozek drog, kakih trideset metrov visok. Na drogu pa se je svetila v jutranjem soncu taborna zastava: rumen križarski križ na belem polju — papeška barva ...

Mesala in Jožko Debeli sta obstala na pol poti proti Pilatovemu šotoru. Zazrla sta se v zastavo, ki jo je zibala jutranja sapa. Pa samo za hip sta obstala. Že je stopil Mesala še par tistih korakov do zastave, jo oprezno odvezal in počasi spuščal. Jožko Debeli je stal zaspano zraven in je gledal. Mesala je opravljal ves posel, tiho, skoraj brez šuma, še škripec ni cvilil kot navadno. (Dolžnost zadnje straže je namreč bila, da je spustila zastavo, preden je poklicala tabornega vodjo.) Počasi se je belo platno primajalo do tal. Mesala je zavezal vrvice okrog droga, stopil za korak nazaj, stegnil desnico v rimski pozdrav in z vso mirnostjo izjavil:

— Vse mirno! Dobro jutro! All right!

Jožko Debeli je zamomljal z njim.

Mesala ga je pogledal in mu velel prav po rimskem načinu:

— Ostani tu in se ne gani od zastave!

— Brez skrbi! je bil prav zaspan odgovor.

Tedaj je Mesala šele stopil k Pilatovemu šotoru. Malo je postal pred to lično, malo hišo, se odkašljaj, nato pa je odgrnil šotornico in potegnil vodjo za noge.

Pilat je skočil kakor bi ga gad usekal.

— Kaj pa je? je vstajal.

Mesala, sicer brat njegov, pa tokrat v službi in na straži je hotel ostati uraden:

— Šest je, tovariš vodja!

— Šest!

Pilat je stopil pred šotor, si nataknil opanke in se pretegnil. Sveže jutro je svetilo v tabor. Zasmejal se je sam sebi in na mah ga je obšla radost. Mesala je to vedel, pa je na skrivaj pomežiknil. Mislil si je, da se jim bo še lepo godilo, ker je Pilat dobre volje vstal.

Šele sedaj je Pilat opazil Joška, kako je stal strumno ob zastavi in gledal za hlodi, ki so plavali po Savinji. Morda je mislil na kopanje, ki ga je ljubil nad vse. Pa je Pilata zagledal in je strumno pozdravil:

— Vse mirno! Dobro jutro! All right!

— Dobro jutro, Joško! je odzdravil Pilat.

Tako je šlo jutro za jutrom. Zadnja stražarja sta pustila Pilata samega in zlezla v svoje šotore (tako je zahteval taborni red). Pilat si je med tem popravil razmršene lase in se zadržal po rosni travi.

Pred Marjanovim šotorom je obstal. Moral ga je buditi, da sta skupaj kot duumvira budila tabor.

Marjan pa je bil vedno uraden in tudi zjutraj, kadar je vstajal. Ni prilezel iz šotora, ampak je skočil, ni se pretegoval, ampak si je samo ogrnil brisalko čez rame, vzal svoje milo in stopil za Pilatom, ki je že stal ob taborni razglasnici. Segla sta si v roke, se drug drugemu nasmehnila, pa samo za hip: prijateljica sta bila, pa sta vedela, da vodita tabor!

Marjan je zagledal Pilata, ta pa je počasi dvignil svojo toliko osovraženo a neizogibno piščalko k ustom in — — —

— Ržsi—ik——i——i—ik! je odmevalo po gozdech.

Šotori, ki so bili prej čisto mirni, so se stresli. V tem pa še enkrat:

— Ržsi—ik——i——i—ik!

Šotornice so se odpirale! Samo šumenje je bilo čuti, glasu pa nobenega (do zajtrka je bil zapovedan popoln molk).

— Ržsi——ik——i——i—ik! se je začulo v tretje. Pa se še ni dokončno izgubil odmev po gozdih, ko je že stala močna vrsta štirinajstih mladih fantov v ravni črti pred Pilatom in Marjanom. Vsi z brisalkami čez rame in ponosno dvignjenimi glavami.

Pilat se je nasmehnil temu živemu zidu in je pogledal Marjana. Fantje so bili veseli, štirinajst src se je vzradovalo, ker so vedeli, da bo dan prijeten.

Pa je že šel skozi kosti rezek pisk: vrsta se je zravnila in obstala negibna. Še en pisk: bele in pisane srajce so sfrčale v zrak kakor zastavice in se ujele na mrežo za odbojko.

Dva piska: vrsta so je obrnila na levo!

Zopet pisk: stopili so za korak na desno!

Trije piski: Tekom tek, ena, dve, ena, dve — po griču ena, doli dve, okoli ena, med, dve šotori, gori ena, drogi dve, ven, gori, ena, dve, skozi, hitro, tiho, dve, zdaj pa — — — pisk — — — vrsta se je obrnila proti izhodu in že so tekli po rosni travi proti Savinji, vedno hitreje, vedno hitreje, še trije skoki, še dva, še eden, pol in — — — Savinja se je zapenila, ko je šestnajst fantov skočilo v vodo. Prvi je bil Pilat, zadnji Marjan.

Urno delajo roke, urno, hitro in močno! Milo se beli, voda je tako mrzla, pa je telesu tako toplo, ko stopi iz nje. Hitro brisalko v roke in gori doli, parkrat po obrazu, hiteti je treba. Pilat je že ves pripravljen: umit in počesan! Zdaj gleda, tu in tam zamahne z roko, da bi počasnež, ki mu je kretnja namenjena, pohitel; že dviga piščalko, fantje hite, samo še desna roka, zdaj pa:

— Ržsi — iik — — — ik!

Vrsta se vzpne po bregu, prvi že tečejo v tabor, mirni in veseli, z eno mislijo v duši: bo dan lep!

Zopet žvižg: fantje stoje popolnoma opravljeni v ravni vrsti in gledajo, kako se dviga taborna zastava višje, višje, do vrhov smrek in še čez!

Potem se vsa četa premakne, v razdalji desetih korakov gredo počasi drug za drugim v breg, k maši, k Bogu! Molcé, brez šuma, še kamen

se ne skotali. Vsakdo misli na srečo mladosti in lepoto vere. Misli so pri Bogu!

Ze stopajo v hladno božjo hišo. Kako to dobro dé.

Pilat je sedel za orgle, ki se oglase v prečudni milini, pa zopet v vsem veličastvu in napolnjujejo s svojim mirnim, svetlim zvokom veliko romarsko stavbo!

Pa se fantje zganejo in iz src privre tista čudovita, nikoli izpeta:

— Lepa si Roža Marija! — — —

P. STANKO MARIJA:

Zveza večjih sestic sv. Klare

Slovesen sprejem v ZVSK v Mariboru.

Na praznik Brezmadežne, 8. decembra, ki so si ga mariborske klare s svojim agilnim voditeljem o. Tarzicijem izvolite za svoj glavni praznik, se je vršil sprejem klaric v ZVSK. Pridno so se dekleta pripravljale na slovesni dan, na katerega je prihitel tudi zvezni voditelj iz Ljubljane. Na praznik zjutraj ob 6. uri je daroval sv. mašo, katere so se udeležile vse klare, po številu 15, v novih zveznih uniformah, in pristopile obenem z dekleti Marijine družbe med sv. daritvijo k mizi Gospodovi. To je bila najlepša priprava za sprejem, ki se je vršil po govoru v baziliki Matere Milosti, pri popoldanski službi božji. Dekleta so prišla v sprevedu s praporom Frančiškove mladine na čelu pred sijajno razsvetljeni Marijin glavni oltar, kjer je o. zvezni voditelj ob dvojni asistenci sprejel njihovo prisego na prapor. Po prečitanem evangeliju o pametnih in nespametnih devicah ter o jarmu Kristusovem, je imel na klare govor, v katerem je poudarjal, naj bo njihov ideal nežna ljubezen do Boga in bližnjega, nedolžnost srca ter skromnost v obleki in obnašanju po zgledu vzornikov Frančiškove mladine sv. Frančiška in sv. Klare. Po govoru je blagoslovil ob asistenci o. voditelja Tarzicija pasove in sprejel 5 klaric v nadbratovščino pasu sv. Frančiška, nato pa še zvezne znake, sprejete od o. voditelja, izročil s pomenljivimi besedami novega obrednika (Priročnika) klaram, ki jim jih je pripela na plašče s. predsednica. Sledile so slovesne pete litanije Matere božje, nakar so klare kleče pred Najsvetejšim, katero je o. voditelj držal v rokah, izpovedale zvestobo Kristusu Kralju. Z blagoslovom in himno sestic sv. Klare se je zaključila lepa slovesnost. Ob slovesu so pa sestre klare s poklonom krasnega šopka rdečih nagljev kar presenečenemu o. voditelju izkazale še posebno pozornost. Zvečer je Frančiškova mladina priredila v Mladinskem domu v Cvetlični ulici zelo dobro obiskano in uspelo akademijo. — Želimo, da bi med mariborskimi klarami pod modrim vodstvom o. voditelja tudi nadalje vladal zgledni duh sestrške ljubezni in sodelovanja v vedno lepši duhovni napredek ZVSK.

Kako se gibljejo naše klare v Celju.

Kdor ni v stiku z njimi, bi mislil, da jih sploh ni, tako skromne in tihe so, pa vendar pôlje med njimi najživahnejše življenje. Duša tega življenja je č. s. Simforoza v zavodu čč. šolskih sester, ki jih v zvezi z o. duhovnim voditeljem vodi in vzgaja, dvigajoč in blažeč njihovega duha in s pravo materinsko ljubeznijo skrbeč za njihov duhovni in telesni napredek. Je jih pa cela armada, saj štejejo kar 250 klaric in se menda še Ljubljana ne more meriti z njimi. ZVSK formalno še ni ustanovljena, ker se sprejem po novem »Priročniku« vrši na praznik Marijinega Ozna-

njenja, 25. marca t. l., ki so si ga izvolile za svoj glavni praznik. Delujejo pa klare kljub temu z vso vnemo: imajo svoje sestanke, predavanja duhovnega voditelja, igre in razne prireditve in ravno sedaj študirajo za nastop v celjskem gledališču igro, ki je v zvezi z najnovejšim knjižnim delom tudi literarno z lepim uspehom se udelejujejo č. s. voditeljice. Tako njej kakor sestram klaram želimo pri tem najboljšega uspeha. — Poudariti moramo tudi, da so bile celjske klare, ki so iz Ljubljane poslani jim vzorec za uniforme ZVSK tako srečno izpopolnile, da so ga vse klare soglasno sprejele. Imajo že tudi svoj pečat kakor smo zgoraj omenili, izdelan po vzorcu zveznega.

Včlanjenje ZVSK v Prosvetno zvezo v Ljubljani.

Ker so davčne oblasti v Ljubljani v zadnjem času začele zahtevati za prireditve »Frančiškove mladine«, v katero skupno organizacijo spadajo Zveze malih in velikih Križarjev in malih in velikih Klar, vstopnice državne izdaje, t. j. davčno obremenjene, je vrhovni voditelj Frančiškove mladine p. gen. lektor Krizostom Sekovanič vložil na Prosvetno zvezo v Ljubljani prošnjo, da se vse, na teritoriju ljubljanske Prosvetne zveze nahajajoče se organizacije FM priključijo kot članice tej zvezi. Tajništvo Prosvetne zveze v Ljubljani je z dnem 4. februarja 1938. obvestilo vodstvo FM, da je prošnja vzeta na znanje ter FM včlanjena Prosvetni zvezi.

Pravne posledice tega koraka so, da se pred fiskalnimi oblastmi smatra naša ZVSK, enako kot ostale tri Zveze (malih Klaric, malih in velikih Križarjev) za prosvetno društvo, ki je po točki 3. pripombe 4. k tarifni postavki št. 99a taksnega zakona takse prosto.

Enaka prošnja bo vložena tudi na Prosveto zvezo v Mariboru za na njenem teritoriju se nahajajoče naše Zveze Frančiškove mladine.

Praznik Brezmadežne v Mariboru.

Prelep je praznik Brezmadežne. Vsakemu dobremu vliva novo veselje. Za nas velike sestre sv. Klare v Mariboru pa je bil praznik Brezmadežne prav posebno pomemben in vesel zato, ker smo imeli ta dan sprejem in akademijo.

Pogumno smo stopile v cerkev, pred oltar k sprejemu. Preč. p. dr. Stanko M. Aljančič je izvršil vso slovesnost v cerkvi. V prelepem nagovoru nas je spodbujal k neutrašenemu delu za vse dobro in nam kazal pri tem na našega velikega očeta sv. Frančiška in na našo vzornico sv. Klaro. Ljudje so z velikim zanimanjem opazovali naš pogum, ko smo vsaka posebej slovesno zatrdile, da hočemo vedno slediti svojim vzorom. Pa še nekaj je bilo, kar je pri našem sprejemu ljudem takoj padlo v oči. To so bili naši novi kroji, v katerih smo se ta dan prvič pokazale javnosti. Res, lepa obleka so ti novi kroji in tudi pomembna.

Po slavnosti v cerkvi smo šle v našo dvorano, kjer je bila akademija. Ljudje so do zadnjega kotička napolnili dvorano in so z velikim zanimanjem pričakovali tega, kar jim je nudila naša akademija. Na programu so bile najrazličnejše točke: Petje, deklamacije, govor in igra. Naš voditelj, p. Tarzijc Toš, je v krasnem govoru razložil ljudem pomen praznika Brezmadežne in nas opozoril na to, da nam naj bo vedno Brezmadežna svetla zvezda v našem življenju in naša posebna zaščitnica. Gotovo je ljudem ugajala naša igra: Marijin otrok. Igra nam v kratkih obrisih prikaže ljubeznivo varstvo Marije, ki zopet pripelje v naročje žalostne matere od ciganov ugrabljeno hčerko. Igra je vsebinsko lepa in privlačna posebno zato, ker je vsa prepletana s petjem.

Ta naša cerkvena slovesnost — sprejem in akademija sta nam dali novih moči, srčnosti in navdušenosti za delo v zvezi velikih sestric sv. Klare in nam dali poguma, da verno sledimo svojim idealom.

Čebulj Jožica.

O. STANKO MARIJA:

Dnevnik kitajske misijonarke

Za našo dobo veljajo bolj kot kdaj prej besede Zveličarjeve: »Žetev je velika, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev« (Mt 9, 37—38).

Ogromno delo čaka sejavca besede božje zlasti v misijskih krajih azijskega in afriškega kontinenta, kjer še silne množice »sede v smrtni senci« in ne poznajo blagovesti Gospodove. Z veseljem moramo zato pozdraviti vsako odločitev plemenitih duš, ki so pripravljene poslušati glas Kristusov, odpovedati se svojem in domovini ter iti v tuje zemlje reševati neumrljive duše, pogosto za ceno lastnega življenja.

Februarska številka »Cvetja« je prinesla poročilo o novi slovenski misijonarki na Kitajskem, m. M. KALISTI LANGERHOLC iz Družbe frančiškank misijonark Marijinih, ta številka objavlja pa njen »DNEVNIK KITAJSKE MISIJONARKE SVOJIM LJUBLJENIM«, ki je namenjen svojcem, ki jih je v domovini zapustila. Iz dnevnika odseva nežna otroška ljubezen mlade redovnice do matere, do obeh bratov redovnikov in do sestrice, ki je ostala doma, navdušenje za misijski poklic in reševanje duš, združeno z neomajnim zaupanjem v Njega, ki mu velja njena najgloblja ljubezen in kateremu se je popolnoma izročila in darovala. Vedno in povsod se zaveda, da je v rokah božjih in orodje Najvišjega, brez čigar volje se ji ne more nič zgoditi. Odtod njena neustrašenost in pogum, ki ga je pokazala o priliki bombardiranja bolnišnice presv. Srca v Yangtzepoo v Šanghaju po Japoncih in Kitajcih, katere sliko prinašamo danes obenem s slikami splošne šanghajske bolnišnice in njene lekarne.

Iz Rima v Bombay

Po končanem dveletnem noviciatu je m. M. Kalista položila na praznik sv. Jožefa 1937 v Chatelets pri St. Briec v Normandiji na Francoskem neslovesne sv. obljube in že drugi dan odpotovala v Rim, ker je bila določena za misijonarko na Kitajskem.

Takole opisuje svoje zadnje dneve v Rimu in vkrcanje na potniški parnik »Conte Rosso« v Neaplju za potovanje na Daljni vzhod.

»Moji zadnji dnevi v Rimu. — Mama, da boš vedela, da mi ni bilo prav nič tesno ob misli na odhod. Vse proste trenutke sem hitela tja v kapelo k Njemu, ki me je poklical, me tako čudovito vodil, ki me hoče, da Mu sledim tako daleč, daleč. Kolikokrat na dan sem Ga vprašala, zakaj je od tolikih milijonov ravno mene poklical, zakaj me — najbolj ubogo — tako brezmejno ljubi. Nič odgovora, ustnice mi je zaprl z večnim poljubom usmiljenja, ljubezni svoje. Kako sem prosila, kako naj pogled Njegov prodre v najskrivnejše globine duše, naj vidi vso mojo slabost, vse uboštvo, naj vidi, da nimam, ne znam in ne morem ničesar, prav ničesar brez Njega. Šla sem od Njega vedno samo z večjo

Glavna bolnišnica v Šanghaju

gotovostjo, da me On kliče, da ne bom ničesar drugega kot samo nezatno orodje Njegove volje. Raslo je v dušo zaupanje otroka, ki se je slepo izročil v roke božje Previdnosti in tu varno počiva; saj ve, da je Bog to že od vekomaj določil v Svojem božjem načrtu. Veš, mama, bolj mirna kakor bi šla v Loko na počitnice, sem šla v neznano novo domovino, novo življenje. Bog je z menoj, kaj drugo.

Sobota, 29. maja 1937. — Od sv. maše, s Kruhom močnih, tesno naslonjena na Srce božjega Krmarja, zadnji pogled na ljubljeno Hostijo, zadnji objem generalne matere — (nikdar ne bom znala dovolj dopovedati, kaj sem našla v Institutu, v svojih predstojnikih; toliko požrtvovalnosti, nesebične ljubezni; o, Bog mi bo dal moči, da z zvestobo svojo vrnem vsaj malo hvaležnosti za vse to, kar sem ves čas sprejemala) —, in zbogom blagoslovljeni dnevi milosti v rimski hiši, kjer je duša užila toliko tihe sreče. — Ob pol 7 je bilo — šele na parniku sem pozneje čitala in duša je čutila, da se ob Materi Milosti (v Mariboru) daruje sveta maša za popotnico novi misijonarki, in ob njej išče moči mati moja, ki veliko-dušno daruje svojega otroka, svoje trpljenje in solze Bogu v slavo, v rešitev duš. Ti velika, srečna mati mučenica, kako veliko bo Tvoje plačilo v nebesih, v kolikem sijaju bodo blestele solze materine ljubezni. Zahva-

ljena, mati, za popotnico, nisem čitala še takrat, samo srce otrokovo je bilo trdno prepričano, da ga spremlja materin blagoslov, njena žrtev in molitev.

Neapelj: Zadnji pozdrav in objem Evharistije v naši hiši. — Glejte dragi: morje, moj novi začasni dom — beli parnik »Conte Rosso«, ob 2 popoldne: sirena zatuli — na krovu parnika 24 belih redovnic, poslavljajočih se za vedno od domovine, od dragih, od prošnje Njega, katerega ljubezen je močnejša kot vse človeške vezi, ki tako hrepeneče prosí: »Duš, žejen sem!«

Naj povem, kaj je čutilo srce. Saj ne razumem. — Njegova neskončna nežnost ni hotela zaostajati za mojo žrtvijo in zavedala sem se, kako mi

Lekarna glavne bolnišnice v Šanghaju

moji pomagajo. Nič strahu, razburjenja, tesnobe, nobene grenkobe: pozdravljala je duša Evharističnega Kralja in se od Njegá poslavljala v vseh svetiščih, vseh kapelah naših, kjer sem preživela toliko blaženih ur najtišje sreče — — —

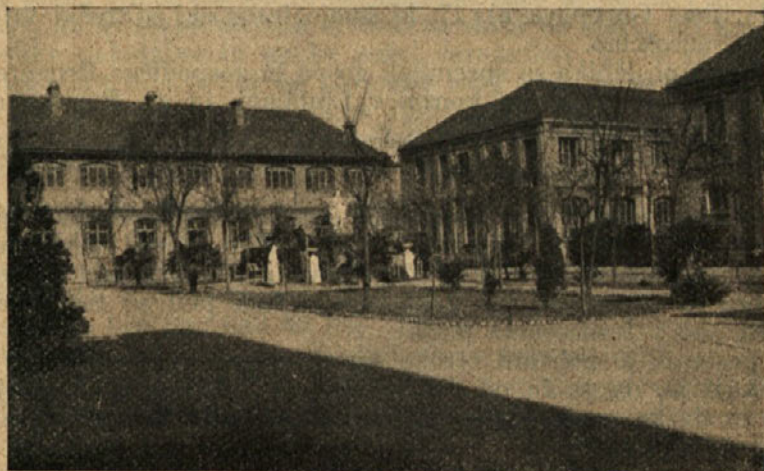
Smejala sem se in obenem čutila vso ljubezen ubogega bratca, ki piše, kako je letal okrog, da bi mogel Tebe, mama, pripeljati v Rim po slovo. Razumite, ljubljeni — ne zaradi zunanjih zaprek, Bog je hotel tako. Kako bi Ti trpela, mama, ob zadnjem pogledu na otroka, in meni bi bilo hudo ob Tvojem trpljenju, bratcu pa bi bilo žal, da Te je pripeljal, ko bi Te videl trpečo. Vse to nam je bilo prihranjeno, brez slovesa sem Vas zapustila, ker v Bogu ni ločitve in se samo vezi ljubezni vedno bolj utrjajo, vedno nežnejše postajajo.

Zbogom vse, kar je bilo, jaz moram naprej, na Kitajsko, na povelje božje volje!

Življenje na parniku. — Kapelica ni stalna. Evharistije ni; pa sem jaz tabernakelj, saj vsako jutro pride k meni On, Kruh devic, moč misijonarjev, potem ničesar ne rabim; vsak dan dve sveti maši — kaj je lepšega: med nebom in morjem se daruje Očetu On, večna žrtev

za duše, in Njegovega križa se tesno oklepa mala hostija, ki hoče z Njim biti žrtev v rešitev duš. Časa potem ne zapravljam: bolj kot kdaj v samoti neba in morja duša lahko pogloblja notranje življenje; čitanje, oficij, ročno delo; francoske ure dajem Poljakinji, Nemki, Madžarki; sama se učim angleščine, kitajščina je pretežka, ne moremo je prebavljati same brez učitelja, čeprav je na parniku mnogo potnikov Kitajcev, Indijcev, črncev.

Še o sestrah — 24 nas je: francoske Kanadčanke, angleške Američanke, Poljakinje, Nemke, Madžarke, Maltežanke, Irke... in ena cela Slovenka. Smo ves dan na krovu — vročina je brezmejna, parna kopel ves božji dan. In zvečer šele v kabini, kakor v žareči peči (4 smo v eni kabini — moja postelja je viseča), da je mogoče šele proti jutru malo zatisniti oči. Vstanem čisto potna; o, zdaj pa še voda tako topla; komaj nadenem obleko, sem že vsa mokra in potem ves dan. Pa to nič ne dé:

Bolnišnica Srca Jezusovega FMM v Jangtzepoo v Šanghaju

sama sem hotela, in misijonarka sem, kdo bi potem gledal na svoje ugodje, za to naj skrbe drugi potniki.

Srečna sem, ljubljeni, tako srečna. Ne iščem mnogo razgovora — veš, mama, ta slabost me ne popusti —, samoto še vedno tako ljubim. Kaj čuti duša, tako bogata, saj je nevesta Njega, gospodarja mogočnega morja. Še nikdar kot v tej samoti, nisem bila Bogu tako blizu. Morje, morje, in z valovi morja pojem neprestano pesem hvalnico in Magnificat Njemu, ki se je sklonil v vsemogočnosti svoji k ubogemu zemskemu nič in ga v ljubezni tako obogatil...

Večer sredi morja! — Ko se druge v gručah razgovarjajo, hitim — saj jaz lahko, ker sem sama Slovenka — v kotichek krova, kjer duša čuti vso srečo v Bogu samem. Zvezdnato nebo, tišina, samo morski valovi neprestano buče svoje pesem — duša pa moli, moli. Takrat vas v vsej ljubezni čutim, najdražji; mama, kako, sem pri Tebi, ko mi daješ večerni blagoslov, kako bi Ti rada dopovedala, da ne trpim, ker sem srečna in za vas vse vedno molim in prosim.

Danes — praznik presv. Srca (4. junija 1937). — Še nikdar mi ni bilo na parniku tako praznično. Po sveti maši je bil gospod kaplan tako dober, da nam je dal — prvič, blagoslov z Najsvetejšim, nakar so sledile litanije presv. Srca in posvetitev ter zadoščenje presv. Srcu.

Jaz počivam tako srečna na Srcu Njega, ki me je danes mesec poklical za svojo misijonarko, in čutim in se prepuščam vsej božji ljubezni. Pekoče sonce me spominja na vso pekočo ljubezen tega Srca, ki jo kličem v vaša srca, ljubljeni, v srca bratov duhovnikov in onih, ki me tam daleč čakajo. In morski valovi so kakor valovi žive vode, ki vre iz božjega Srca na duše, ki se jim hočejo odpreti... Prelepi praznik božjega Srca sredi Rdečega morja — duša, srce, vse bitje, kot še nikdar v življenju, ne-
prestano moli: Presveto Srce Jezusovo, zaupam v Te!

(Nadaljevanje prih.)

Obisk francoskega poslanika

Ko je g. Brugère, francoski poslanik v Belgradu, prišel v začetku februarja 1938 v Ljubljano, je popoldne obiskal ss. frančiškanske misijonarke Marijine, Gorupova ul. 17, ki imajo francoski »Otroški vrtec« ter poučujejo francoščino.

Gospoda poslanika so spremljali gospa in gospodična Brugère kakor tudi g. Rémerand, francoski konzul v Ljubljani, in ga. Rémerand. Tudi ga. Majcenova, soproga g. podbana, je bila navzoča.

Učenci so bili zbrani v dvorani »Otroškega vrtea«, okrašeni z lepimi palmami.

Ena izmed deklet je v francoščini pozdravila g. poslanika, nakar je 6-letno dekletce srčkanu deklamiralo ter izročilo šopek nageljnov gospe Brugère. Ostali učenci in učenke so pripovedovali na pamet razne basni, samogovore in dvogovore ter deklamirali. Tudi peli so ter igrali malo veseloigro, vse v francoskem jeziku.

G. poslanik je pohvalil otroke zaradi dobre izgovorjave ter znanja jezika. Dejal je, da je že od prej poznal ss. frančiškanske misijonarke Marijine in da ga veseli, da poučujejo v Ljubljani francoski jezik s tolikim uspehom.

I. ŠAŠELJ:

Slovenski pregovori o cerkvi

Blizu cerkve — daleč od Boga.

Bliže cerkve — bliže pekla.

Bliže cerkve rajši mašo zamudi.

Cerkve ne delajo zidovi, nego prsi.

Cerkveno je ognjeno, a sirotsko in občinsko pekleno.

Kdor rad spi v cerkvi in ima bela ušesa, bo kmalu umrl.

Kjer Bog svojo cerkev zida, tam hudič svojo kapelico pritiska.

Ni je cerkvice, kjer bi vrag ne imel kapelice.

Pes v cerkev, pes iz cerkve.

Se je šepeče menil kakor z Bogom v cerkvi.

Slaba cerkev, v kateri ni nikdar pridige.

Stoji kakor grešnik za cerkvenimi vrati.

Šel je osramočen kakor obrčan pes iz cerkve.

Tat, ki cerkev okrade in čebele krade, se kmalu dobi.

Tako je nesrečen kakor pes v cerkvi.

V cerkev gre človek, kamor hoče, in v mlin lahko nese, kamor hoče.

V cerkev in na sejem ne more človek nikdar zaiti.

V krčmi, v kopeli, v mlinu in v cerkvi ne poznajo gospoda.

Vesel kakor pes, če pride zdrav iz cerkve.

**Pax
et bonum!**

**Mir in
vse dobro!**

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanje: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 45 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnjeega pojasnila, se lahko pismeno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebo pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

Že večkrat ste nas v svojih člankih o Podpornem odseku pozivali, naj pravočasno napravimo svoj testament ali oporoko. Toda kako naj jo naredim, da bo prav?

I. Res je, da smo že ponovno pozivali vse člane Podpornega odseka, naj pravočasno napravijo svoj testament. Člani Podpornega odseka so itak člani III. reda. Člani III. reda so pa že po svojem vodilu dolžni napraviti pravočasno svoj testament, da s tem preprečijo nepotrebne prepire zaradi zapuščine po svoji smrti.

Še bolj ali vsaj tako važno je, da člani Podpornega odseka napravijo pravočasno svoj testament. Precej članov je, ki plačajo za več mesecev ali celo za več let naprej svoje mesečne prispevke. Nekateri zato, da imajo, kakor pravijo, potem dalj časa mir, drugi zato, da denarja ne zapravijo itd. Z eno besedo, tu so prispevki, ki so preveč vplačani. Če bi eden ali drugi od teh, ki so naprej plačali, nenadoma umrl, mora Podporni odsek te preveč vplačane, pa še ne zapadle zneske, vrniti. Toda komu? To mora biti določeno v testamentu, drugače imamo samo sitnosti in nepotrebne stroške pri sodnji, ker je treba šele ugotoviti pravega dediča.

In še nekaj. Vsak član Podpornega odseka ima pravico do pogrebne, kakor hitro je vsaj pet let vpisan v našem odseku.

Mnogi izmed njih pa so bili, so in bodo vpisani v Marijino ali Jožefovo pogrebno bratovščino ali imajo za svoj pogreb že drugače poskrbljeno.

Komu naj torej izročimo pogrebno? Tudi to mora biti določeno v testamentu; drugače imamo samo sitnosti in nepotrebne stroški pri sodnji, ker je treba šele ugotoviti pravega dediča.

II. Kako naj napravim testament? O tem govori sedaj še veljavni občji državljanski zakonik v §§ 531 in 603. Ker pa bravec Cvetja navedeni paragrafi najbrž ne bi bili povsem razumljivi, hočemo v naslednjem podati par navodil, da bo vsak na jasnem, kaj mora napraviti, da bo njegova oporoka veljavna. Testament ali oporoka se lahko napravi ustno ali pismeno, doma, pred sodnikom ali pred notarjem. Nadalje pismeno s pričami ali pa brez njih.

Pri ustni izjavi poslednje volje morajo biti navzoče tri sposobne priče, in sicer vse tri hkrati. Priče morajo zapustnika dobro poznati, kajti vse tri priče izjavijo po zapustnikovi smrti pred sodnijo soglasno vsebino poslednje volje. Ker je ta poslednja volja nezanesljiva, ker lahko ena izmed prič umre ali kaj drugega, se priporoča napraviti pismeno oporoko.

Pismeno oporoko napravi lahko zapustnik brez prič, ako jo lastnoročno spiše in podpiše s svojim imenom. Napiše naj tudi kdaj in kje je napisal ta svoj testament. Če pa napiše testament kdo drugi, mora zapustnik testament lastnoročno podpisati, podpisati pa morajo to oporoko ali testament tri sposobne priče, katerim mora zapustnik izrecno izjaviti, da je ta spis njegova oporoka. Priče se morajo podpisati lastnoročno s pristavkom: »Priča oporoke (testamenta).« Ni potrebno, da bi priče vedele za vsebino oporoke ali testamenta, priče potrjujejo samo, da je zapustnik izjavil, da je spis njegova poslednja volja.

Sicer se med Slovenci zlepa ne najde ljudi, ki bi ne znali pisati, vendar se lahko zgodi, da tedaj, ko bi radi napravili testament, ne morejo pisati, tedaj mora zapustnik prav tako izjaviti trem pričam, da je po tretji osebi napisana oporoka njegova poslednja volja, napravi namesto podpisa tri križe, ena izmed prič napiše poleg teh znamenj, zapustnikovo ime in priimek, vse tri priče se pa podpišejo s pristavkom, da so priče zapustnikove oporoke.

Če pa bi zapustnik ne mogel ne pisati ne brati, mu mora ena izmed prič razločno v navzočnosti ostalih dveh prič prebrati oporoko ali testament ter mora vsem trem pričam zapustnik hkrati potrditi, da je to njegova poslednja volja, nato napravi zapustnik prav tako tri križe pod oporoko, ena priča pripiše zapustnikovo ime in priimek, obenem se pa vse tri priče podpišejo kot priče poslednje volje.

Priče pri oporokah ali testamentih ne smejo biti pod 18 let stare, brezumne, slepe, gluhe ali mutaste, dalje morajo razumeti zapustnikov jezik, prav tako pa tudi ne smejo biti priče morebitni dedič, ali zapustnikovi bratje, sestre, otroci. Tudi osebe ženskega spola, duhovniki ali redovniki so lahko priče pri oporokah ali testamentih.

III. V naslednjem navajamo še nekaj primerov oporok:

1. **Zapustnik piše in podpiše oporoko sam:**

Moja poslednja volja.

Podpisani Janez Plut, delavec v Ljubnem, št. . . ., telesno in duševno zdrav, pri polni zavesti, izjavljam in svojeročno pišem naslednjo dobro premišljeno poslednjo voljo:

1. Vso svojo premično in nepremično imovino zapuščam svojemu sinu Jožetu.

2. Znesek, ki je preveč vplačan pri Podpornem odseku III. reda, zapuščam moji sestrični Anici Plut.

3. Pogrebna, ki mi morda pripade pri Podpornem odseku III. reda, naj se porabi za plačilo pogrebnih stroškov, preostanek naj se pa plača za sv. maše.

V potrdilo te moje poslednje volje moj svojeročni podpis.

V Ljubnem, dne 5. januarja 1938.

Janez Plut.

2. Zapustnik pusti svojo oporoko pisati po drugi osebi, a jo sam svojeročno podpiše:

Moja poslednja volja.

Podpisani Jakob Lozar, čevljar na Jesenicah šte. 25, telesno bolan a pri polni zavesti in zdravi pameti, pokličem Marijo Kržišnik, zasebnico iz Jesenic ter svoja soseda Janeza Prešerna in Simona Jamška oba na Jesenicah ter jih prosim naj bodo priče moje oporoke. Prvo imenovano prosim naj zapiše izjavo moje poslednje volje:

Določam sledeče:

(Enako kot zgoraj pri prvi oporoki.)

Izjavljam ob sočasni prisotnosti vseh treh prič, da je to moja poslednja volja, katero svojeročno podpišem.

Na Jesenicah, dne 25. februarja 1938.

Jakob Lozar.

Podpisane priče potrjujemo, da je Jakob Lozar potrdil ob sočasni prisotnosti nas vseh treh, da je ta spis njegova poslednja volja in da jo je v naši prisotnosti svojeročno podpisal.

Marija Kržišnik, priča in pisec poslednje volje.

Janez Prešern, priča poslednje volje.

Simon Jamšek, priča poslednje volje.

3. Zapustnik podkriža svojeročno svojo izjavo poslednje volje. Čita lahko še sam.

Moja poslednja volja.

(Besedilo oporoke — glej vzorec po 1. in 2.)

Ob sočasni prisotnosti vseh treh prič priznavam ta spis za svojo poslednjo voljo in ga svojeročno podkrižam.

V Ljubljani, dne 15. januarja 1938.

+++ Janez Lozar.
priimek in ime pripisala
Marija Kržišnik,
priča in pisec oporoke.

Podpisane priče potrjujemo, da je Janez Lozar ob sočasni prisotnosti nas vseh treh izrecno potrdil, da je prednji spis njegova poslednja volja (oporoka) in da jo je pred nami svojeročno podkrižal.

(Sledijo svojeročni podpisi vseh treh prič kot pod 2.)

4. Zapustnik ne more ne pisati ne čitati.

Moja poslednja volja.

(Besedilo oporoke — podpis zapustnika kakor pod 3.)

Jaz Simon Jamšek, sem v prisotnosti zapustnika in obeh prič Marije Kržišnik in Janeza Prešerna, glasno in razločno prečital prednjo poslednjo voljo, katero je pisala priča Marija Kržišnik in jo je prečital zase tudi priča Janez Prešern.

Zapustnik Lozar Jakob, je nam trem ob sočasni prisotnosti nas vseh treh izrecno potrdil, da je ta spis njegova poslednja volja in da je narejen in zapisan prav po njegovi volji.

Imenovani zapustnik je to svojo oporoko svojeručno podkrižal v prisotnosti nas vseh treh prič.

Marija Kržišnik, pisec in priča oporoke.

Simon, Jamšek, čitavec in priča oporoke.

Janez Prešern, priča oporoke.

Opomba: Kadar zapustnik ne more niti pisati niti čitati mora ena priča pisati oporoko, druga jo glasno prečitati, tretja mora oporoko prečitati sama zase. Priča, ki je oporoko pisala je izključena od čitanja.

IV. Komu naj zapustim svoje imetje? Na videz to ni nobeno vprašanje, pa vendar mnogim povzroča veliko skrbi. Nerodna zadeva je pri testamentu svetovati in jaz osebno še nisem nikoli komu svetoval in tudi ne mislim, ker je najbolj, da se vsak sam odloči. Da pa vendar tolikrat stavljeno vprašanje ne bo ostalo brez odgovora, zato podajam tu nekaj misli.

Čut hvaležnosti zahteva, da se v oporoki spomniš tistih, ki ti bodo v bolezni stregli, zlasti ubožnejših sorodnikov in tistih, ki so ti v življenju stali na strani.

Ker običajno sorodniki radi pozabijo, ne pozabi sam na svojo dušo in določi, naj se po tvoji smrti bero svete maše za tvoj dušni pokoj.

Del imetja lahko določiš za Podporni odsek III. reda, da bo čim prej dosegel svoj cilj in lahko začel zidati nove Domo ve sv. Frančiška, zavetišča za odpuščene kaznjence, za brezposelne itd., kakor je to določeno v 14. točki pravil Podpornega odseka.

Častna dolžnost kot člana III. reda in čut hvaležnosti ti narekuje, da če moreš, daruješ nekaj za zgradbo frančiškanskega semenišča v Ljubljani (Serafinski kolegij). V tem semenišču se vzgajajo bodoči voditelji III. reda. Sicer je to semenišče že zidano, toda zidano je na dolg in bo še leta in leta trajalo, preden bo plačano. Vsak pameten človek pa ve, da tudi vzdrževanje takega semenišča stane denar.

Čut ljubezni do bližnjega ti narekuje, da daruješ kaj za uboge, katerih nikdar ne bo zmanjkalo. Molili bodo zate in znana ti je beseda Gospodova: Lačen sem bil in ste me nasitili.

Ljubezen do cerkve ti bo morda narekovala, da v oporoki določiš znesek za kake druge dobre namene, n. pr. za Baragovo semenišče, za kako cerkev ali kakršnokoli javno pa potrebno ustanovo.

Jasno je, da je glede oporoke vsak popolnoma prost in svoboden. Nikomur nočemo in tudi ne maramo prigovarjati. Stori naj, kar sam spozna za dobro in pametno. Eden bo morda lahko daroval za več namenov, drugi samo za enega. Vsak ima razum in srce, in kar mu narekujeja razum in srce, to naj stori.

In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Frančišek As.)

† Č. g. Franc Žitnik. Tretjeredna skupščina v Stopičah javlja žalostno vest, da je umrl dne 22. januarja ob pol šestih zvečer naš voditelj duhovni svetnik in župnik gosp. Franc Žitnik. Vsa žalostna in objokana skupščina se dobro zaveda, kaj je zgubila: dobrega dušnega pastirja in skrbnega očeta Frančiških otrok.

Večkrat so nam rekli pri shodu: Malo vas je, ali vesel sem vas, ker ste moje najboljše ovčice. Kar ste, gospod voditelj, sejali v naše duše in srca, to zdaj, kot smo prepričani, žanjete v nebesih. Bog Vam bodi bogat plačnik! To Vam žele:

v dani tretjeredniki.

Pokojni iz Kamnika

Pogačar Marija iz Tunjic. Ronisak Ana. Romšak Ana iz Tunjic. Frančiška Žen iz Kamnika.

Kočar Marijana, zlata jubilarinca iz Podgorja. Preprosta tretjerednica iz njenega kraja ji je napisala v slovo sledeče prisrčne besede: V Podgorju pri Kamniku je umrla Marijana Kočar. V III. redu je bila 52 let. S potrpežljivostjo je znala ohraniti lep mir v družinah svojih sinov in hčera. Dokler je mogla, do pozne jeseni, je šla vsak dan k sveti maši; zadnje leto že upognjena od boleznin in z drsajočimi koraki. Zelela si je še ljubega zdravja, ko je videla, kako jo ljubijo njeni dragi. »Saj imamo vsega zadosti,« so bile njene besede v boleznin. Zase ni potrebovala ničesar, saj je bila z vsem zadovoljna. Veliko je dajala za lepoto hiše božje in za druge dobre namene, za kar ji je, kakor upamo, Gospod že obilen plačnik.

Počivaj v miru, blaga mati!

Kako mislijo naročniki o »Cvetju«?

Celjanka se je zbudila. Prečastiti g. urednik! Naše misli o »Cvetju« bi radi vedeli? Z veseljem Vam jih razodenem. Odkar čitam Vaš list »Cvetje«, nisem več slabe volje. Kar nasmejem se, ko zagledam novo številko in nikdar mi ni prepozno v noč, da bi ga ne brala tako dolgo, dokler ne zmanjka zadnje črke. — Prejšnja leta sem si »Cvetje« izposojevala pri č. oo. kapucinih, letos pa je že moje. Imam razvedrilo ves mesec, ne samo en teden.

Tretjeredniki! Le seize po tem »Cvetju«, pa boste vedno dobre volje, kakor sem jaz. (Iz Celja bi se lahko še marsikaj zanimivega slišalo in bralo, pa mislim, da v Celju nimajo nič več črnila. Škoda, da po Savinji ne teče! Urednik.)

Dolgoletni voditelj piše: Naj danes nekaj povem o predalu »Frančiškova mladina«. Ko bi Vi, p. urednik, vedeli, kako je to posrečena misel! Kdo izmed mladih se je kdaj kaj brigal za »Cvetje«? Niti vedeli niso, da obstoja. Zdaj pa, kako segajo celo študentje po njem! Kaj veste, da ga mnogi od začetka do konca preberejo? Ob čitanju »Pilatove vlade« imam vtis močne volje po leposlovnem ustvarjanju. Prav

tako! Mladina je pač taka! Tvarina o taborjenju je kot nalašč za naše mlade. Ko je članek meseca januarja izostal, sem se kar prestrašil, da je člankar zmrznil. V februarški številki se je zopet prikazal. Nisem več tako mlad, pa mi kotiček naše mladine zelo ugaja. Tudi razne slike naših mladih list zelo poživijo. Le tako naprej, p. urednik! Zato je III. red skoraj zastarel, ker se za mlade ni nihče brigal.

I. ŠAŠELJ:

Slovenski pregovori o Rimu

Bil je v Rimu, pa ni videl papeža.
Gre kakor bi mislil še danes priti v Rim.
Imaš s čim, lahko greš v Rim.
Kdor ima s čim, gre v Rim.
Kdor jezik ima, v Rim zna.
Od vsake hiše pot v Rim.
Po volji mu je kot Rimljanu post.
Šla bi rada v Rim, da ima s čim.
V Rim vodi mnogo potov.
V Rim vodijo vsa pota.
Veliki četrtek gredo zvonovi v Rim, veliko soboto se pa vrnejo.
Vsaka cesta drži v Rim.
Zastonj ves Rim za groš, če pa groša ni.

Pozdrav starim naročnikom Cvetja. Ta pozdrav kliče in izprašuje: Ali ste poravnali naročnino za leto 1938? Za nekatere ima ta pozdrav še globlji pomen: Ali ste poravnali naročnino za leto 1937? Pri nekaterih poverjenikih ležijo tisočaki, ki so last Cvetja. Usmilite se nas in poravnajte svoje račune!

Novi naročniki »Cvetja«

Župni urad Ptujška gora — Širec Tila — Borko Marija — župni urad Ponikva (2 izv.) — Selak Frančiška — Ganter Jožefa — Urankar Amalija — Tovornik Marija — p. Gabriel Arko O. F. M. — Korber Fani — Minka Markelj — župni urad Stopiče (3 izv.) — Kramar Marija — G. Mihelič Juljana — č. s. usmiljenke v ženski bolnišnici — Sajovic Katarina — Semečnik Alojzija — Vasle Barbara — Razdevšek Franca — Vasle Roza — Jezernik Marija — Razdevšek Marija — Voh Matevž — Šercelj Neža — Wute Marija — Arh Ksenija — Simončič Marija — Čemažar Ivanka — Podjaveršnik Nežika — Ocvirk Alojzija (2 izv.) — Srenc Marija — Prevc Ana — Kovač Ana — Rebernik Beti — Založnik Jera — Hribernik Pavla — Kranjc Terezija — gdč. Vučak Anica — Gaberšek Franc — III. red Nazarje (20 izv.) — Tkavc Roza — Tkavc Marija — Jelen Neža — Jelen Marija — Mavrin Terezija — Drogenik Cilka — III. red Celje, kapucini (25 izv.) — Pfarramt Rosegg (30 izv.) — Berlot Marica — Rutar Marica

— župni urad Adlešiči — župni urad Sela pri Šumberku — Sumrak Ana — Pečarič France — Zorko Antonija — Meke Rozalija — Maznik Jožefa — Zupančič Alojzija — Štrk Ana — Obrč Rezka — Tutta Zinka — Mestnik Marica — Zupanc Terezija — Zemljen Marija — Kveder Kamila — Grad Ana — Markič Frančiška — Gregore Ivana — Tiringer Uršula — Dolinšek Uršula — Kristane Mana (2 izv.) — Kovče Justina — Alič Ivanka — župni urad Hotič — (3 izv.) — Žibert Marija — Koder Marija — Škerjanc Štefanija — Žust Katarina — Schüller Angela — Munih Katarina — Gracer Marija — Dolničar Ivana — p. Marko Fišer, omcap. (6 izv.) — župni urad Sv. Andraž (4 izv.) — Šinkovič Pepca — Smolej Franc — Nagele Marija — Congr. Mariana, Trieste (2 izv.) — župni urad Gomilsko — kapucini Škofja Loka (10 izv.) — Šega Antonija (2 izv.) — župni urad Šmartno p. Šal. (4 izv.) — Osterman Frančiška — Rekef Roza — župni urad Rečica — Vrabič Marija — Potočnik Marija — Milač Marija — župni urad Sv. Peter p. N. m. (2 izv.) — Gujtman Kata — župni urad Št. Jernej na Dol. (3 izv.) — Rev. p. Medic Alojzij, Amerika — Hočevar Frančiška — Kupčič Ivan — Gorše Marija — Grdešič Marija — č. s. Ognjeslava Podlipnik — Mraz Marija — kaplanija Braslovče — Samsa Giuseppe — Valenčič I. (2 izv.) — Šenica Jožefa — Cencelj Jožefa — Jelševar Štefan — Pervinšek Ivana — Cencelj Alojzija — Vodušek Ana — župni urad Stara Oselica — Podlesnik Marija — Škale Alojzija — Anderluh Lenčka — Lipuš Marija — Murka Terezija — Imenšek Marija — Kerš Marija (zadnjih šest iz Sladke gore) — Cilenšek Antonija — župni urad Luče p. Ljubnem (4 izv.) — Bester Ivan — Verbuč Marija — Dom slepih v St. L. — Milavec Antonija — župni urad Studeno (5 izv.) — Krapež Marija — Krapež Alojzij — Unetič Ana — Mivšek Marija — Caserman Marija — župni urad Št. Ilj p. Turj. (4 izv.) — Tomc Marijana — Arušek Franca — mis. hiša sv. Jožefa v Celju — župni urad Sv. Jurij na Ščavnici (7 izv.) — Bartelj Ana — Očakar N. — Naglič Magdalena — Kranjc Jožefa — župni urad Polica — č. šol. sestre v Svečini — Torkar Frančiška — župni urad Trata (8 izv.) — Vrečer Marija — Sakoparnik Michal — Ema Poglšek — Mohar Marija — Škufca Marija — župni urad Jurklošter (15 izv.) — Čeh Ana — Hren Ana — Zgave Marija — župni urad Črešnjevce (2 izv.) — Gaberšek Franc — župni urad Zibika (3 izv.) — Slakar Ivanka — Občinska hiralnica Vrhnika — Čremošnik Antonija — Kristan Marija — Čas Martin — župni urad Cerknica (6 izv.) — Ajdnik Alojzija — Ana Okorn — Peršič Marija — Kresal Franja — Beguš Helena — Rems Ivanka — Kuhar Helena — Kranjc Stanislava — Šešek Helena — župni urad Sv. Marko (2 izv.) — Dedič Neža — Jelen Marija — Košak Marija — III. red Novo mesto (3 izv.) — Zupan Frančiška — Šinkovec Janez — Blatnik Marija — Mišmaš Magdalena — Papež Vencelj — Hočevar Ana — Aužner Pavla.

Vseh skupaj torej 352 in zadnjič 672 = 1024 novih.

Prvi tisoč je prekoračen. Zdaj smo dobili ravno korajžo. Ne smemo mirovati, dokler ne pridemo do cilja! Naš cilj je 5000 novih naročnikov. Vsi moramo biti trdno prepričani, da bomo cilj dosegli. Ne obupavati, temveč vsak na delo!

Nove knjige

Velika kongresna knjiga. Velika kongresna knjiga o II. evharističnem kongresu v Ljubljani bo letos zopet aktualna, ko se bo maja vršil v naši bližini, v Budimpešti, svetovni evharistični kongres. Knjiga pa ima tudi

sicer trajno vrednost zaradi ogromnega števila govorov in predavanj, ki nudijo mnogo gradiva za vsakovrstna predavanja. Misijonska tiskarna ima v zalogi še 75 izvodov, ki jih nudi po zelo znižani ceni: V celem platnu stane 80 din, luksuzna izdaja z vezavo v usnju in z zlato obrezo pa 100 din. Opozarjamo, da imamo v resnici samo še teh 75 izvodov. Kdor torej hoče imeti knjigo, naj jo takoj naroči.

pač zasluži, da ga tudi Slovenci končno dobimo v svojem prevodu. Zgodba sama, silovitost in ostra začrtanost značajev, čudovita razmišljanja pisateljeva, vse to so stvari, ki delajo knjigo privlačno. Roman pač zasluži, da si ga vsak slovenski inteligent prebere.

»Knjižice«. Salezijanci na Rakovniku v Ljubljani že peto leto izdajajo »Knjižice«, ki so nekak časopis za duhovno probudo in prosveto, kakor se bere pod glavnim naslovom.

Vsakih štirinajst dni izide priročna knjižica s privlačno naslovno stranjo v večbarvnem tisku. Vsaka knjižica obsega 32 strani, na katerih se jedrnato, poljudno, pa zaokroženo obravnava to ali ono sodobno vprašanje, in sicer v taki obliki, da pritegne preprostega in izobraženega človeka. Nekatero med njimi so tudi ilustrirane.

Prejšnji mesec, 15. januarja, je izšla že stota številka. Sto knjižic! Lepa, živahna, pisana vrsta! Strumno krdelo krepkih borcev za resnico in pravico!

Oglejmo si jih nekoliko bliže. Tu je vrsta živahnih življenjepisov; mimo nas gredo Tomaž More, Pashal, Anica, Žorž, Alojzij Gonzaga, oče Lin, Sv. Rok, Sveti Janez Bosko, Zvezda Eva, Vidko, Gospa Doroteja, Nadškof Jeglič... Druge nam kažejo pot k Bogu: Srečno pot, Božje sledi, G. M. B., Izgubljeni poklic, Duhovni koledarčki, Nedelje, Pomoč od zgoraj, Dela pričajo... Tretje poljubno razlagajo verske resnice, pobijajo zmote, zavračajo ugovore: Zakaj zlo, Lažni preroki, Novo poganstvo, Očitki — odgovori, Čudeži se še gode, potem o sveti maši, o zakramentih, o božji previdnosti in podobno.

Posebno odločen boj pa so »Knjižice« napovedale najsrdečjemu sovražniku vsega božjega, to je komunizmu. Nič manj kakor 15 knjižic se posredno ali neposredno bavi s to največjo sodobno nevarnostjo: Boj proti Bogu, Izlet v Rusijo, Rdeča šola, Papež in proletarci, Komunizem, Rdeče goljufige, Revolucija v Španiji, Protikomunistični katekizem, Sovjetski delavec ob dvajsetletnici...

Pa kaj bi naštevali! Treba jih je vzeti v roke. Vsakdo, pa naj bo še tako izbiren, bo med to pisano množico našel marsikaj, kar ga bo zanimalo, da bo z veseljem in užitkom prebiral.

»Knjižice« se naračajo pri salezijancih na Rakovniku v Ljubljani. Letna naročnina znaša 24 dinarjev, posamezna številka pa stane 1 dinar.

Prošnje — zahvale

Marija Černivec v Černučah je ozdravela na priprošnjo škofa A. M. Slomška. Bila je bolna na očeh in bati se je bilo, da bo popolnoma oslepela. Obrnila se je na priprošnjika Slomška in ji je pomagal. Božjemu služabniku stotera hvala!

M. G. iz Ljubljane se zahvaljuje za prejeto uslišanje v veliki stiski: sv. Tadeju, sv. Antonu in sv. Mali Cvetki. Njihovi priprošnji se priporoča še nadalje. Iz hvaležnosti daruje za kruh sv. Antona 50 din.

Neimenovana iz Novega mesta se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Antonu. V zahvalo daruje za »Cvetje« 10 din.

Strojno mizarstvo

Uršič Franjo

Ljubljana

Sv. Petra cesta št. 85

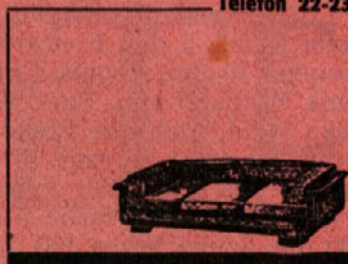
Izvršuje vsa stavbna in pobištvena mizarska dela solidno in po konkurenčni ceni!

TAPETNIK IN DEKORATER

Avgust Kobilica

Ljubljana, Tyrševa c. 36

Telefon 22-23

Klubske garniture, fotelji, »Couch« sodobni spalniki, divani v najmodernejših oblikah, žimnice, otomane in vsa dela te stroke

Strokovno polaganje linoleja

Vsa dela točno, solidno in poceni!

Za Baragovo semenišče:

Micka 27.50 din, Bogataj Frančiška 81.50 din, Borštnik Frančiška 101 din, Čarman Marija 51 din, M. D. 60 din, Petrič Terezija 31.25 din in Slovša Francka 13.25 din.

Za armado sv. Križa:

Černe Jera 2 din, Frančiška Šušter 4 din, Jakop Fani 5 din, Končar Ivan 5 din, Marijana Končar 5 din, Francka Prime 10 din, Resman 10 din, Mihelič Jože 3 din, Mihelič Neža 3 din, Rode Helena 10 din, Dejak Ivana 10 din, družina Kukovica 4 din, Ivana Srah 4 din, Marija Trtnik 5 din, Marija Lešnjak 10 din, Marija Remc 2 din, Francka Mohar 7 din, Zofka Rant 3 din, Ivan Rant 3 din, Ivanka Vilfan 2 din, Terezija Selšek 3 din, Ana Dalis 5 din, Jože Dalis 5 din, neimenovani 10 din, Antonija Kosanc 5 din, Franc Kosanc 5 din, Ivana Kosanc 5 din, Marija Mohor 4 din, Frančiška Zalokar 4 din, zakonca Kočar 5 din, družina Oman 10 din, Tončka Vodeb 3 din, Ivana Lampret 5 din, Helena Dimnik 3.50 din, Apolonija Kastelic 2 din, Antonija Grod 12 din, Franjo Podgoršek 2 din, Marija Žulovec 3 din, neimenovan 4 din, Frančiška Zajec 5 din, Angela Ham 4 din, Marija Pajer 5 din, Jožefa Novak 5 din, Mežek Agnes 5 din, Helena Rojšek 10 din, Štefanija Bevčič 10 din, Ivanka Rojšek 10 din, Ana Rojšek 6.50 din.

Za armado sv. Križa iz Maribora:

Anton Kotnik (zbirka) 566 din, Marija Toplak 73 din, Marija Kolman 40 din, Marija Kancler 25 din, Marija Irgolič 25 din, Martin Štumberger 10 din, Viktor Murko 10 din.

Za frančiškanske misijone iz Maribora:

Anton Kotnik (zbirka) 902 din, Alojzija Molc 100 din, neimenovani 85 din, Ivan Šuman 30 din, Marija Štupca 20 din, sestre Stupan 16 din, Marija Žmak 11 din, Antonija Štupca 10 din, Marija Müller 10 din, Jožefa Jamšek 9 din.

Za sklad »Cvetja«

Cvetko Marija 100 din, Babnik Anton 5 din, Strekar Frančiška 5 din, Bolta Marija 5 din, Končar Josipina 6 din, Škerjanec Marija 5 din, Vovk Josipina 10 din, Repnik Frančiška 10 din, Žnidaršič Ivanka 35 din, Drofenik Marija 85 din, Rant Marija 10 din, Hrovat Ivan 5 din, Medič Frančiška 5 din, Ambrožič Franc 5 din, Žibert Terezija 5 din, Kanonik Franca 5 din, Zupančič Terezija 10 din, Zupančič Marija 5 din, Jane Marija 5 din, Pave Pepca 5 din, Per Johanca 5 din, Hočevar Metka 5 din, Seničar Ana 1 din, Sredenšek Marija 5 din, Fojkar Ivana 135 din, Werber Amalija 100 din, Jenko Minka 100 din, Planko Alojzija 15 din, Vera Breclj 5 din, Šebat Mira 15 din, Zupanc Alojzija 5 din, Stritig Fani 20 din, Werber Amalija 80 din, Fortuna Marija 10 din, Stele Franc 5 din.

Za večno luč v Kolegiju:

Crcek Terezija 20 din, neimenovana 10 din, Julia Markovitz (USA) 3 dolarje, G. Petrič 10 din, Palčič Marjeta 20 din, Zakšek Franeka 10 din, Žnidaršič Ivanka 50 din, neimenovana 10 din, Katnič Ivanka 10 din, Farčnik Jožefa 10 din, Klep Ana 10 din, Planko Alojzija 20 din, Držanič Angela 10 din, Kastelic Henrik 10 din, Kržišnik Franja 10 din, Jakopič Ana 10 din, Telave Franja 10 din, Košuta Ana 10 din, Škerlep Albina 10 din, Vilar Marija 10 din, Gregorič Marija 20 din, Colarič Valent. 38 din.

Za Rocno:

Grčar Frančiška 20 din.

Za armado sv. Križa in frančiškanske misijone:

Bizjak Ana 20 din, Babnik Anton 5 din, Letnik Marija 160 din, Letnik Marija 85 din, Hörl Frančiška 40 din, Strnad Marija 20 din, Ana Berlogar 5 din, neimenovana za odkup in krst zamorčka na ime Albina in na ime Franč. Saleški 200 din, Gorše Marija 5 din, Močnik Marija 100 din, Hanžič Marija 113 din, neimenovana za krst pog. otroka na ime Peter 85 din, Toplak Terezija 20 din, neimenovana 64 din, Koncilja Neža 10 din, Sajovič Angela 5 din, III. red Nova štifca 283 din, Bergant Marija 85 din, Kranjc Ivana 70 din, Drofenik Marija 100 din, župni urad Kranjska gora 10 din, Žnidaršič Ivanka 100 din, III. red Nazarje 751 din, Mramor Katarina 10 din, Verne Teodora 30 din, Ferjan Ana 5 din, Ana Kovačič 5 din, Radenšek Helena 20 din, Nežka N. 10 din, Svete Marija za odkup zamorčka na ime Anton 100 din, Špec Jožefa 10 din, Medija Frančiška 20 din, Korošec Elizabeta 10 din, Drubeč Kristina 12 din, Klep Ana 12 din, Židan Marija 10 din, Beber Antonija 25 din, Hočevar Ljudmila 12 din, Mavric Antonija 12 din, Volčko Ana 11 din, neimenovana 3 din, Toreli Ana 50 din, Jakopič Ana 20 din, Keber Ivana 10 din, Šober Rozalija 16 din, Šebat Mira 15 din, Papež Marija 146 din, III. red Vič 700 din, Pavlovec Marjeta 10 din, Podkrajšek Ana 50 din, Privršek Ana 52 din, Sfiligoj Simčič 30 din, Stritig Fani 15 din, Pianecky Ivan 10 din, neimenovana 100 din, neimenovana 100 din, franč. samostan Brežice 52 din, Markovič Urška 20 din, G. Očakar 20 din, nabiralna pola 263 din, Kresnik Frančiška 7 din, Markelj Minka 30 din, Grebene Marija 12 din, Bauer Matilda 12 din, Mrhar Cecilija 20 din, Lunder Franja, Stres Karla, Lunder Hermina 80 din, Jenko Minka 100 din, G. Očakar 20 din, Fortuna Marija 6 din, neimenovana 10 din, neimenovana 5 din, III. red Novo mesto 1930 din, Marijina kongregacija Novo mesto 100 din.